

1 Mai

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 18 (206) — 30 APRILIE 1959

Demostene Botez

Acuarelă de 1 Mai

Întii Mai: drapele,
Flori la cingători,
Flori de albastrele,
Fete, muncitori...

Trece-o țesătoare
Mindră ca o zină;
Liliac în floare
Flutură în mină.

Aripate gânduri
Filfite batiste,
Tună viu din rinduri
Chemări comuniste

Plini de voie-bună
Oamenii aclamă:
Cată spre tribună
Și zimbesc, și cheamă...

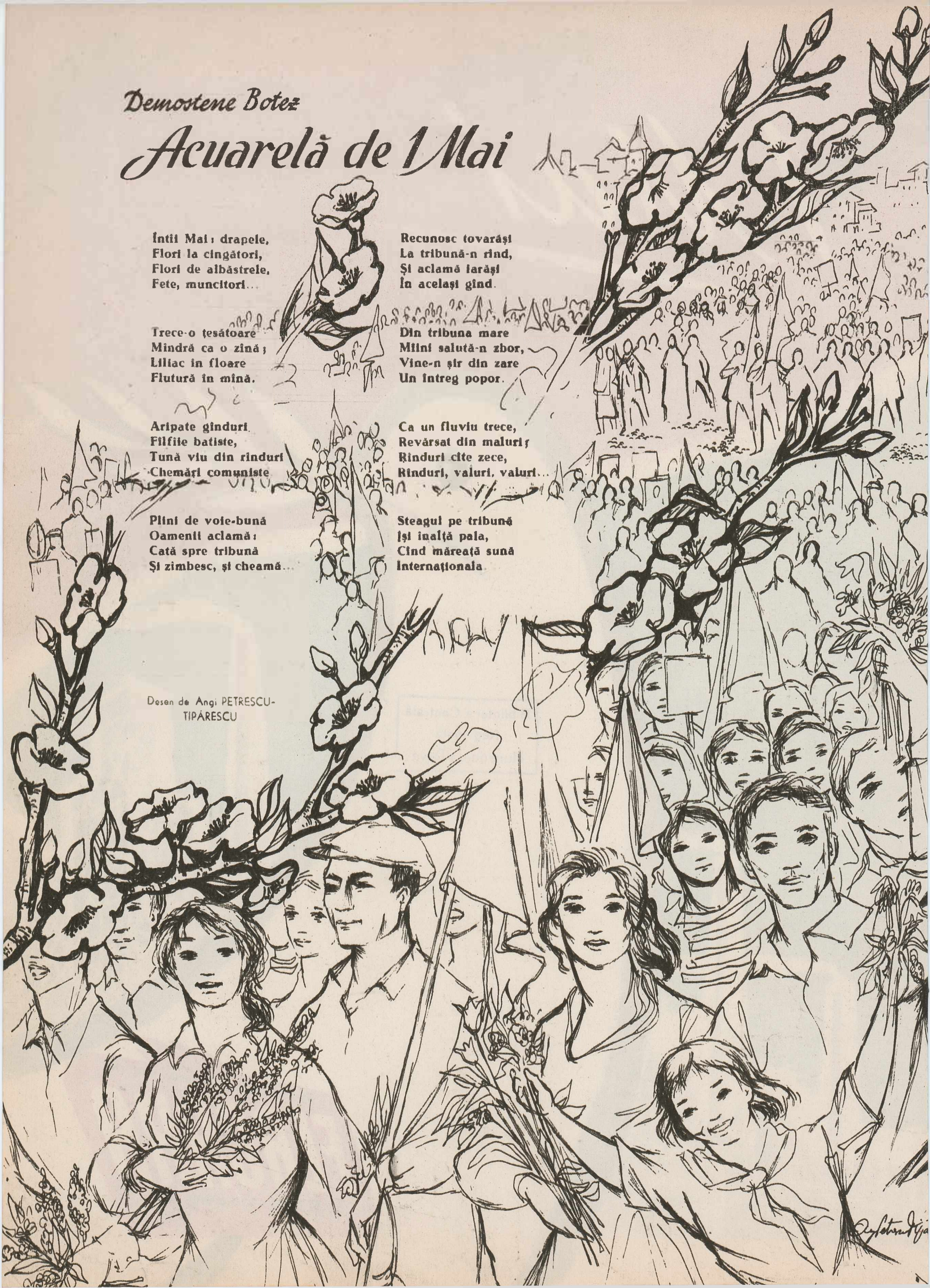
Recunosc tovarăși
La tribună-n rind,
Și aclamă țarași
În același gând.

Din tribuna mare
Milni salută-n zbor,
Vine-n șir din zare
Un întreg popor.

Ca un fluviu trece,
Revărsat din maluri;
Rinduri cite zece,
Rinduri, valuri, valuri...

Steagul pe tribună
Își înalță pala,
Cînd mareață sună
Internaționala.

Desen de Angi PETRESCU-
TIPĂRESCU

MÎNDRIA UZINEI

Fotoreportaj
de Eugen IAROVICI

a să vedem — aveți imaginație? Puteți să vă închipuiți o herghelie de 1.500 de cai? Cu greu, nu? Dar una de 1.500.000 de cai?

De ce vă pun la această încercare? Ca să vă dați, poate, mai bine seama de forța uriașă în cai-putere, pe care uzinele de tractoare „Ernst Thälmann“ au făurit-o pentru mai grabnica construirea socialismului în țara noastră.

Zilnic ies pe poarta uzinei zeci de tractoare, plecând spre S.M.T.-uri, șantiere, întreprinderi de transporturi și oriunde e nevoie de forță. Aici, la poarta uzinei de tractoare, ai o senzație foarte precisă a creșterii puterii noastre, a acumulării, zi de zi, de forță nouă pentru mersul înainte pe drumul socialismului.

Zilnic nenumărate tractoare sînt ambalate în lăzi cu inscripția „Made in Romania“ și cu adrese de țări îndepărtate. Faima maștrilor de la poalele Timpei s-a dus peste mări și țări. Tractoarele românești au fost exportate în 23 de țări, în China și Coreea, în India și Egipt, în Vietnam, în Siria și Grecia, în Polonia, Ungaria, Bulgaria și în multe alte țări.

Tractorul care se fabrică acum, UTOS-26, nici nu mai seamănă cu primele tipuri de acum cîțiva ani. UTOS-26 e un tractor robust și totuși elegant, modern, de mare randament, care se bucură de succese la târgurile internaționale unde-și face apariția.

Cu ajutorul documentației sovietice, prin studiile inginerilor romîni și cu aportul miilor de inovații și raționalizări ale muncitorilor din uzină (numai de la începutul anului acesta au fost prezentate 262 de inovații, din care 80 au și fost puse în aplicare), multe din mecanismele tractorului au suferit modificări mari în procesul tehnologic și aspectul exterior, astfel că, azi, tractorul UTOS-26 a devenit mîndria uzinei.

Dar uzina se mîndrește, în primul rînd, cu mulți dintre oamenii care, făurind noul tractor, și-au făurit și lor o viață nouă, o personalitate nouă, mai bogată.

Vă prezentăm doar pe cîțiva dintre aceștia.

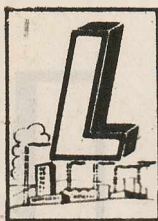
Fotografia 1: *Fruntaș în fiecare lună*. Prim-topitorul Dinu Nicolae, venit la uzină ca muncitor necalificat, întrunește azi toate condițiile unui bun topitor: cantitate mare de oțel pe schimb, calitate bună, conform rețetelor tehnologice, consum scăzut de energie electrică, consum mic de electrozi, consum de refractare sub normativ, nicio șarjă cu analiză chimică rebut.

Fotografia 2: „*Și aci se pot aduce îmbunătățiri*“. În curînd cabinetul tehnic va înregistra o nouă inovație la aparătoarea ventilatorului. Maistrul Gheorghe Rozorea are vreo 50 de inovații la activul său, din care 43 au fost puse în aplicare. El mi-a mai dat amănunte despre una din inovațiile din ultima vreme: a redus greutatea radiatorului de răcire al tractorului cu 15 kg, răcirea se face cam cu 30% în condiții mai bune și se realizează economii în jurul sumei de un milion pe an.

Fotografia 3: „*Pasiunea mea e matematica — mi-a spus ing. Costache Nicolae — aceasta, bineînțeles, în timpul liber*“. Cînd e în

CU MISTER JOHN SMITH

ucrurile-au petrecut astfel:

Pe poarta Combinatului siderurgic Hunedoara a intrat o mașină. Din mașină a coborît înții directorul I.C.S.H.-ului, apoi subsemnatul. Fusesem cu directorul, să-mi arate noile construcții.

La coborîrea din mașină ne-au întâmpinat un domn cu pipă și altul fără pipă. Cel fără pipă ne-a salutat. A zis ceva și cel cu pipă, dar pe englezește.

— Tovarășe director — a zis cel fără pipă — dumnealui e un gazetar englez. Vrea să viziteze uzina.

Directorul mi-a făcut semn spre mașină, apoi a clipit discret dintr-un ochi.

— Dumnealui e directorul — a zis adevăratul director, arătînd spre mine. Eu nu sînt decît director-adjunct...

M-a chemat apoi deoparte și mi-a spus:

— Fii bun și ține-mi locul; am de rezolvat niște probleme. Ajută-ți confratele... Cunoști destul de bine Combinatul, ce naiba!... Dacă ai nevoie de mașină, poftim.

— Dar eu...

Directorul se și duse la șofer să-i spună ceva. Iar eu m-am dus lîngă musafiri.

de Nicuță TĂNASE

Ilustrație de Otilia GROSU

Iată-mă și „director”.

— Tovarășe director, v-aș ruga, dacă binevoiiți, să-mi dați concursul — îmi spuse cel fără pipă. A ținut extrem de mult să vadă Hunedoara. Însărcinați dv. pe cineva, să ne conducă.

— Vă stau la dispoziție... Ce vreți să vedeți? Poftiți în mașină. Ce îl interesează pe englez? — Mergeți chiar dv.?

— Da.

Ne-am urcat în mașină. Am

aflat că-l cheamă John Smith.

— Încotro, tovarășe director? — m-a întrebat șoferul, zîmbind și apăsînd pe cuvîntul „director”.

— Bluming — am spus eu, cu o autoritate prefăcută.

Mașina și-a luat zborul.

— De ce e așa de tăcut englezul dumitale? E obosit?

— Probabil meditează. L-am plimbat pe toate șantierele. Am fost la Borzești, Govora. Săvinești. Roman, Chișcani...

— Și ce părere are?

— E un om cinstit, după recea mea. Mi-a mărturisit nu se aștepta să găsească atît construcții și atîta entuziasm. Știa mai mult ca agricultorii.

— Se mai schimbă oame Totuși, vreau să-i aud vocea. nespună, barem, un banc englez.

— Nu cred că-i arde de banc. Am ajuns la laminorul I ming. Îi spun translatorului.

— Explică-i, te rog, că a pe astea 80 de hectare, p acum doi ani și ceva era o m tină. Orăcăiau broaștele... l ce am făcut. Am zidit aici p 7 milioane de cărămizi.

excavat peste 200.000 metri c de pămînt, am turnat pe 90.000 mc de beton; 12.000 vagoane de agregate a înghițit această mlaștină unde orăcă broaștele... Suprafața acoper de construcția laminorului p priu-zis este de circa 25.000

Halele acestea, pe care le ve aici, totalizează o lungime 900 de metri. Toate acestea fost ridicate de foștii agricult

Aici, în această hală, unde lucrează cu atîta febrilitate, a acesta noul laminor de 650 va da laminate. Acesta va ca la oțelării să se poată ins cupatoare de mare capacitate productivitate, se vor elim gitiurile de turnare a oțelului

Fac o pauză. Englezul ascu explicațiile translatorului,

HUNEDOARA

trage din pipă. Ii aud vocea. Translatorul traduce:

— Și chiar până acum doi ani, aici a fost mlaștină?

Dau din cap că, da, ca să-l scutesc de traducere pe omul fără pipă. A înțeles englezul. Mai pune o întrebare:

— Și chiar veți termina laminorul anul ăsta?

Iar dau din cap.

Ii urc în mașină. Ii opresc la marginea orașului Hunedoara.

— Și aici, domnule Smith, anul trecut era cîmp. Pășteau oile. În acest an ziarele noastre vor scrie că a intrat în funcțiune distileria de gudroane.

— Într-un an ați ridicat tot ce se vede aici?

— În mai puțin de un an.

— All right!

— Să-l ducem și în Combinat. Tovarășe șofer, la cocserie!

Mașina gonește pe șosea. Englezul chinuiește luleaua și e cu ochii pe fereastră.

Poposim la cocserie. Vizităm cele două baterii. Ii duc la bateria a treia, unde se lucrează, se lucrează, se lucrează. Bateria a treia trebuie să intre în funcțiune anul acesta.

— Povestește-i lui mister Smith că aici, unde se înalță construcția asta uriașă, era până acum câțiva ani pământ „eminamente agricol”. Bateria a cincea a intrat în funcțiune în 1955. Poți să-i mai spuși că proiectele uzinei

au fost întocmite cu ajutorul specialiștilor sovietici. Întregul proces de producție de aici este mecanizat. Omul conduce, manevrează prin apăsare de buton... Aici va fi a treia baterie. Cu cât vom avea o producție de cocs mai mare, cu atât vom avea metal mai mult... Înainte, importam foarte mult cocs. Trebuie să importăm cât mai puțin... Priviți, se lucrează și la bateria a patra.

L-am dus și la oțelăria nouă. Constructorii ridică alte cuptoare noi. Ii plimb prin orașul nou.

— Tradu-i că anul acesta, aici vor răsări încă vreo 600 de apartamente. Oamenii noștri de aici vor face sport într-o sală modernă, vor intra într-un club nou, într-o bibliotecă cu 60.000 de volume, într-o sală de lectură nouă, vor viziona spectacole într-o sală nouă cu o capacitate de 1.300 de locuri, și vor vedea un meci de fotbal pe un stadion modern...

L-am plimbat pe englezul meu pe la toate aceste construcții.

Tăcuți mai sînt englezii ăștia! În prima jumătate de oră, a scos un singur „All right!” Apoi, după fiecare construcție pe care o vedea, mai scotea un „All right!” Ajunsese să repete expresia aceasta la fiecare cinci minute.

...După ce m-am despărțit de englez, m-am urcat sus pe dealul Chișidului, la „Ciuperca”, și-am zis: „All right, hunedorenilor!”

uzină, în calitatea sa de mecanic-șef la sectorul prese, pasiunea lui sînt mașinile, cunoașterea, întreținerea, modernizarea lor. De copil, e în uzină. A fost trimis de uzină să studieze și, în 1956, s-a întors inginer tot la sectorul prese. E un exemplu pentru toți tovarășii săi de muncă. Se ocupă de mărirea vitezei mașinilor, de introducerea noului în tehnică. Realizează economii mari. Numai prin construirea din rezerve interne a unui sistem de degresare a pieselor, se realizează o economie de 257.000 lei.

În fotografie, îl vedem acasă, cu feciorii lui, Nicușor și Mihăiță, care se pare că au moștenit și ei pasiunea pentru matematică.

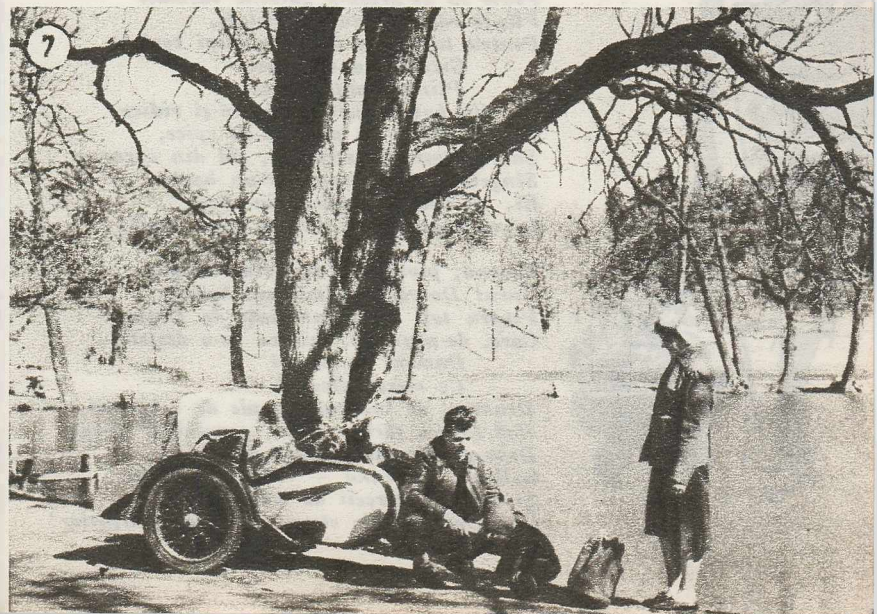
Fotografia 4: *Cadru dintr-un film?* Nu! Sîntem acasă la strungarul Popescu Emil, din secția sculărie a atelierului de calibre. E cunoscut ca membru al orchestrei de mandoline a uzinei, care ia premiul 1 pe regiune la toate concursurile de amatori, dar e cunoscut și ca muncitor fruntaș. Pentru meritele sale, a fost medaliat și distins cu diploma de onoare a Ministerului Industriei Grele și a Consiliului Central al Sindicatelor. În curînd, va absolvi școala serală de maiștri, de 4 ani.

Cu toate acestea, își găsește timp să exerseze împreună cu soția. Fotografia 5: *„Nu o poți face chiar așa cum vreau eu”* — îmi spunea maestrul Ilie Pavel, de la sectorul bloc-motor. Se refera la grădina lui de lângă casă, i se pare prea strîmță pentru pasiunea lui de grădinar. În uzină, se simte mai în largul lui. Acolo, e cunoscut ca unul dintre cei mai buni maiștri, care organizează bine linia de fabricație, îndeplinește în mod ritmic planul, n-are nici un muncitor sub normă și livrează lucrul la timp.

Fotografia 6: *Primul în sport, primul în producție*, este reglorul de la sectorul motoare, linia de axe, Nicolae Manu. A făcut parte din lotul de schi al R.P.R. și a participat la concursuri internaționale. S-a ocupat de organizarea spartachiadelor de vară și de iarnă ale tineretului din uzină. În fotografie, îl vedem pe stadionul uzinei, la antrenamentul de fotbal cu tinerii cu care lucrează în același sector. În producție, îi ajută să fie muncitori mai buni; pe stadion, sportivi mai buni.

Fotografia 7: *Rezolvă lucrările cele mai grele și complicate*. Ajustorul mecanic Erwin Tittes e dat ca exemplu de conștiinciozitate, punctualitate și disciplină. Face economii de curent, de ulei, combustibil și materiale.

De cînd a început vremea frumoasă, cum are un moment liber, își ia JJ-ul și, împreună cu nevasta și cu micul Jürgen, o pornește la plimbare.

Nicolae TĂUTU: PERPETUARE

*În palmă am semințele din vară,
În ele simt mireasma din trecut,
Le-oi semăna acum în primăvară
Și-or crește vara iar de la-nceput.*

*Voi asculta în holda joșnitoare
Același zvon ce-l știu de-acum un an
Alăta doar: va fi un griu mai mare
Și mai bogate spicele în lan.*

*... În ochii tăi, la fel, zăresc acuma
Toți toporașii zilelor de ieri,
Să viscolească sau să cadă bruma
Ei îmi vestesc mai calde primăveri!*

Victor TULBURE: S U H U M I

*Ochii mei de-aceea nu mi-i
Mai întorc din largul zării —
Pururi să-mi rămii Suhumi
Ca un basm, la fărâmul mării.*

*Unde apa înspumată
Poala cerului o udă
Și amurgu-i ca o față
Cu ochi negri de agudă...*

*Unde oaspe te așteaptă
O căsuță dinspre seară
Să-i guști piinea bine coaptă,
Cu miez dulce de seară...*

*Unde gazda și se-nclină
Și-i de tine bucuroasă
Iar garafa de vin plină
Ocolește-ntreaga masă...*

*Pe când glas sub deget prinde
Struna și cu viers te-mbie
Și-ți dă visului — merinde,
Inimei — căldură vie.*

George DAN: AURUL DOBROGII

*Toarnă, pivnicere, aur din stacană,
Aurul Dobrogi, tămioasă hrană!
Fringă, gospodină, piinea aurie,
Aurul Dobrogi din gospodărie!
Frige-ne, pescare, crap cu solzi de aur,
Aurul Dobrogi prins mai adineaur!
Să gustăm, prieteni, să ne omenim;
Dobrogea de aur azi sărbătorim!*

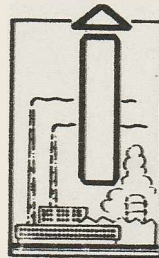
*Cu paharu-n mină un moșneag tătar
Varsă în fărîna dulcele nectar,
Glăsuind spre tineri: „Cel dintîi pahar
Strălucind ca soarele
Să ni-l bea ogoarele,
Unde dorm eroii fără de morminte,
Ce-au lăsat în brazde aur de-oseminte:
Ei, ostași sovietici, marinari, tanchiști
Și de prin Dobrogea primii comuniști —
Ei, cuprinși în brațe, dorm pe sub miriști.
Poate că de-aceea-n galbene basmale
Plinge răsărîta aur de petale,
Pentru toți eroii de prin largi tartale...
Griul cînd își soace
Piinea pentru pace,
Ei, din holda fărîi cearcă să-și ridice
Capete bălaie cu mustăți de spice,
Sau privesc din struguri, rid din cucuruz —
Singele lor arde roșu-ntr-un harbut...
Ei, la temelie-n purpură rouă,
Inima și-au dat-o pentr-o lume nouă!”*

*Toarnă, pivnicere, aur din stacană,
Aurul Dobrogi, tămioasă hrană!
Pentru toți eroii luminași de Lenin —
Care, de-ntuneric, mintea ne-o desfelin,
Oameni de partid
Ce mereu deschid
Drumuri de lumină, brazde de beluguri,
Rod să dea fărîna: griu, porumb și struguri
Dobrogea de aur, tinăra gătită,
Galbenii și-i sună — roți de răsărîta,
Și-n urechi cercetii de mărgăritar:
Grei ciorchini de struguri de la Murfatlar!*

UNIȚI!

O lume nouă, o forță invincibilă — Cînd falși proroci își revizuiesc părerile — „Siderurgica” și minunata simfonie a cifrelor... — De ce îi invidiază Clarence Muntford-jr. pe tinerii sovietici — Chema-rea lui Așihmin și concluzia senatorului Clark: „Trebuie să trăim împreună” — Un miliard de zidari pe giganticul șantier al socialismului și comunismului.

În zilele noastre, sursele de emoție pot fi nu numai diverse, ci și neașteptate. Nu demult, mi-am purtat pașii prin Expoziția de artă coreeană, expresie a unui rafinament artistic milenar.

Înșind, am cumpărat un ziar și am citit: la 10 ani de la naștere, Republica Populară Democrată Coreeană ocupă al doilea loc în Asia (după Japonia) în ce privește producția de oțel pe cap de locuitor... Există în București o Expoziție permanentă de mostre ale industriei R.D. Germane; mașinile, metalul, materialul plastic expuse acolo vorbesc despre realizările muncii pașnice în R.D.G. Vizitînd-o, nu poți să nu-ți aduci aminte de vocea crainicului de la radio: datorită nivelului producției sale industriale, Republica Democrată Germană ocupă al 8-lea loc în lume și al 5-lea în Europa, iar în ce privește producția de lignit, ea se situează în fruntea tuturor țărilor de pe glob...

Un compozitor ceh a scris o simfonie cu un nume puțin obișnuit: „Siderurgica”. Ascultînd-o, nu poți să nu gindești: Cehoslovacia produce azi, pe cap de locuitor, mai mult oțel decît Franța sau Suedia; din 3 motociclete care se fabrică în lume, una este cehoslovacă...

Se zice că a proroci nu e greu. Mai greu e să-ți vezi împlinite prorocirile. În 1917, la cîteva zile după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, ziarul francez „Le Monde” prezicea „aventurii comuniste” o existență de numai cîteva săptămîni sau, poate, chiar de cîteva zile... Exact după 41 de ani, același „Le Monde” scrie despre „...avîntul trecerii spre comunism, adică spre societatea pe care au prevăzut-o Marx și Engels”. Pe vremea cînd steagul capitalist domina globul întreg, ziarul burghez „Le Monde” („Lumea”) își justifica poate numele... Acum el însuși recunoaște: o bună parte a lumii trăiește sub semnul socialismului și comunismului atotbiruitor. Calificativul „aventurier” se potrivește azi tocmai acelora care nu vor să țină seama de asta...

Geografii au consemnat faptul pe hărțile apărute în ultimii ani: lumea socialismului cuprinde o pătrime a globului pămîntesc și

se întinde de la Elba la Pacific. Statisticienii au trebuit să consemneze, la rîndul lor, un fapt cunoscut acum pînă și de copiii de școală: aproape un miliard de oameni au rupt cătușele capitalismului și au pornit pe drumul comunismului.

Iată un lucru care poate dispăcea unora, dar asta nu-l face mai puțin adevărat... După ce Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a dezbătut planul septenal, a sosit la Moscova o scrisoare din Cleveland (S.U.A.). Cetățeanul american Clarence J. Muntford-junior scria: „În legătură cu adoptarea minunatului do. plan septenal, țin să felicit tineretul sovietic. Eu, un simplu tinăr american, invidiez viitorul strălucit pe care îl deschide planul septenal. Numai prin comparație, oamenii pot aprecia pe deplin condițiile lor de trai. Tineretul din Uniunea Sovietică trebuie să se bucure sincer că trăiește în socialism... Într-adevăr, tineretul sovietic trebuie felicitat și este de invidiat”.

De ce invidiază Clarence J. Muntford-junior la oamenii sovietici? Probabil faptul că, în următorii 7 ani, producția industrială va crește în Uniunea Sovietică cu 80% — în timp ce în S.U.A. producția industrială bate de mai mulți ani pasul pe loc; probabil faptul că în Uniunea Sovietică se generalizează scăderea duratei zilnice a muncii, fără vreo scădere a salariului, în timp ce în S.U.A. șomajul în proporții din ce în ce mai îngrijorătoare; probabil faptul că în U.R.S.S. se clădesc 15 milioane de locuințe noi, numai la orașe, în afara celor 7 milioane de la sate, în timp ce 15 milioane de americani locuiesc în cocioabe; probabil faptul că Uniunea Sovietică se pregătește să ajungă și să depășească, în ceea ce privește producția pe cap de locuitor, țările capitaliste cele mai dezvoltate și să devină prima putere industrială a lumii. Alături de tinărul american care a scris entuziasmat la Moscova, sînt mii, multe mii de americani care își dau seama: asta înseamnă comunism...

Se întîmplă uneori ca, menționînd uluitoarele cifre ce caracterizează și mai uluitorul avînt al oamenilor sovietici spre comunism, presa burgheză din Apus să treacă sub tăcere cifrele ce caracterizează nu mai puțin vigurosul avînt al celorlalte țări socialiste, al marelui lagăr socialist luat în ansamblul său. Dar,

SPRE CULMI!

În cele din urmă, adversarii comunismului n-au încotro: trebuie să țină seama de faptul evident că ideile socialismului și comunismului au devenit cauza comună a 12 țări libere, care pășesc în strînsă frăție spre aceleași zări luminoase. „Noi înțelegem — a spus N.S. Hrușciiov — că nu poți merge singur spre comunism, fără frații tăi — popoarele țărilor socialiste; trebuie să ne ajutăm între noi ca, prin eforturi comune, să-i ridicăm pe cei rămași în urmă pînă la nivelul frunțasilor“. În această intrajutorare frățească stă cheia tuturor succeselor pe care le obținem! Cu ajutorul Uniunii Sovietice s-au construit și se construiesc în țările socialiste aproximativ 500 de întreprinderi și 200 de secții, instalații și alte obiective industriale capabile să producă anual 15.000.000 tone de oțel, peste 4.500.000 tone produse petrolifere, peste 850.000 tone de îngrășăminte azotoase, 55.000 de automobile, aproximativ 40.000 de tractoare etc.

Ajutorîndu-se între ele, țările socialiste din Europa și Asia cunosc o dezvoltare pe care n-au cunoscut-o și nu puteau s-o cunoască în trecut. Reeditînd parcă

povestea inventatorului șahului, care a cerut să i se dubleze numărul boabelor de grâu pentru fiecare pătrățel al jocului, China a produs în 1957 peste 5 milioane tone de oțel, în 1958 11 milioane, iar pentru 1959 sînt prevăzute aproximativ 18 milioane tone! Industria chineză constructoare de mașini asigură de pe acum două treimi din mașinile necesare țării. În 1962 ea va asigura aceste mașini în proporție de 90%! Felul în care crește, an de an, puterea Chinei se oglindește — așa cum se oglindește soarele într-o picătură de apă — în una din baladele populare care circulă în provincia Ciansi: „Acum doi ani, am dus surplusul de grâu, pe care l-am vîndut statului, în cobilițe; anul trecut, am avut nevoie de o barcă, pe care am îndesat-o bine; anul acesta, nu ne-a ajuns un camion; la anul, vom avea nevoie de un tren...“

China este o țară uriașă, cu un popor uriaș, cu rezerve uriașe. Albania este o țară mică, care, în trecut, aproape că n-a avut industrie. Dar „nu poți merge singur spre comunism, fără frații tăi...“ Și iată că miracolul nu ține seama

de dimensiuni geografice sau de numărul populației. Cu ajutorul fraților săi, Albania produce de 14 ori mai multă energie electrică decît în 1938, extracția de huiță a crescut de 63 de ori, producția de țesături de bumbac, de 53 de ori...

Toți știu că Cehoslovacia și Germania erau și înainte de răz-

boi țări cu o industrie dezvoltată. România nici nu se putea compara cu ele, în această privință. În 1938, de pildă, la o valoare a producției industriale pe cap de locuitor a Cehoslovaciei, notată cu 100, României îi reveneau doar 19 procente... Iată, însă, că, deși puterea industrială a Cehoslovaciei și a R.D. Germane-

„Freundschaft“ — „Prietenie“ — un nume simbolic pentru întreaga construcție pasnică ce se desfășoară în R. D. Germană, pe ale cărei șantiere navale a fost realizat și acest vas de 10.000 tone.

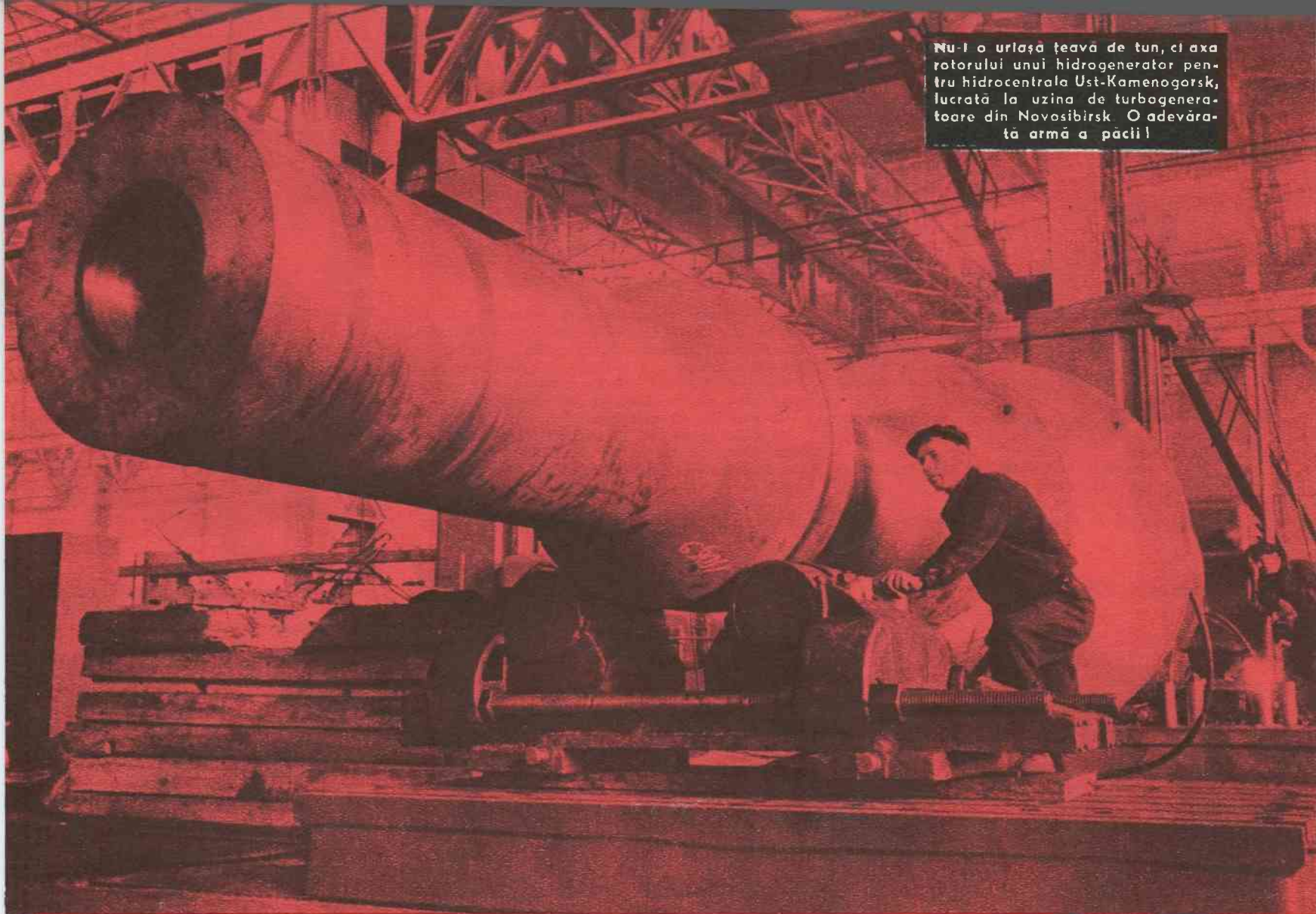

De frontul luptei pentru mai mult oțel. Angajamentul oțelarilor de la uzinele Șihcingșan din Pekin : 7.000 tone de oțel peste plan, într-un singur trimestru !

Industria de automobile a R. Cehoslovace și-a cucerit un bun renume în întreaga lume. În fotografie: noul model Skoda 440, pregătit pentru prima cursă.

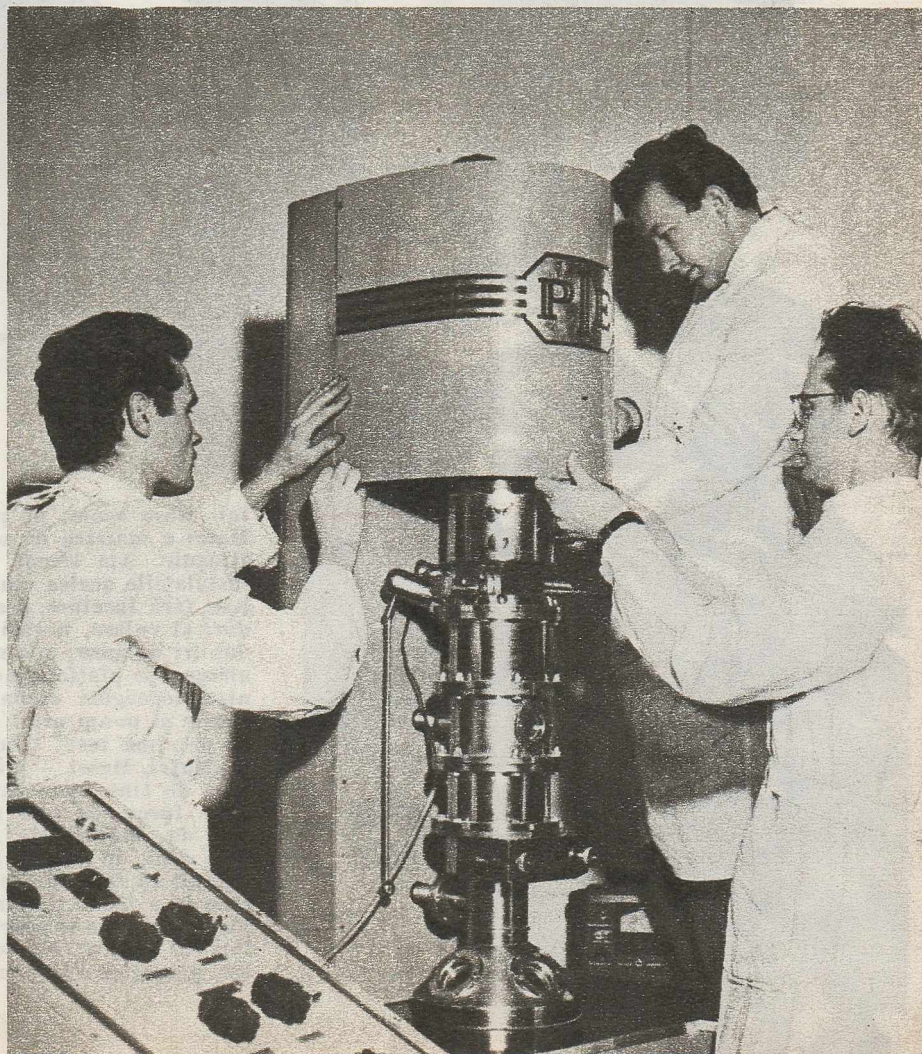

Nu-l o urlășă țeava de tun, ci axa rotorului unui hidrogenator pentru hidrocentrala Ust-Kamenogorsk, lucrată la uzina de turbogeneratoare din Novosibirsk. O adevărată armă a păcii!

crescut considerabil în ultimii ani, decalajul nu numai că nu s-a mărit, ba chiar s-a micșorat. Căci dacă în 1948 România producea numai 5% din necesarul de mașini și utilaje necesare economiei sale naționale, după numai 10 ani — în 1958 — țara noastră a produs 81,2% din mașinile și utilajele de care a avut nevoie... Întrajutorarea țărilor socialiste și-a spus și în această privință cuvântul. Acest cuvânt se va face auzit cu și mai multă putere, atunci când producția industrială a tuturor țărilor socialiste luate la un loc va reprezenta 50% din producția industrială mondială... Atunci înăși cele mai încăpăținate minți vor înțelege: *nimic nu poate barajea calea comunismului*. Cine vrea să existe, trebuie să coexiste. Cine vrea să se sinucidă, n-are decât să tragă sabia. Încă de pe acum, senatorul american Clark a exprimat această idee cam în felul următor: trebuie ori să trăim împreună cu ei, ori să murim. Să trăim împreună! Nu degeamt zidarul A. Așihmin din Moscova, unul dintre zidarii care construiesc cele 15 milioane de locuințe sovietice, s-a adresat zidarilor din New York. Londra, Paris: „Noi, oamenii sovietici, nu vrem un nou război. Noi construim și, pentru aceasta, avem nevoie de pace. Mă adresez vouă, propunându-vă să ne întrecem pașnic în construirea caselor de locuit. Să rivalizăm în construcția de case noi și de orașe minunate, pentru ca ele să împodobească planeta noastră“. Zidarii din toate țările vor saluta, desigur, chemarea muncitorului moscovit. Pe lume există, însă, nu numai oameni care zidesc ci și unii

care visează la distrugeri. Există nu numai construcții care împodobesc planeta, ci și altele care o slujesc. Acum câteva luni ziarele londoneze relatau cele întâmplate în timpul demonstrației împotriva construirii primei baze N.A.T.O. pentru rachete americane în Anglia. După ce au fost întâmpinați de poliție cu jeturi de apă și cu bastoane de cauciuc, peste 30 de demonstrați (printre care mulți dulgheri — deci oameni a căror muncă înfrumusețează planeta noastră!) au fost arestați și trimiși în judecată. Tribunalul a trebuit nu atât să-i acuze pe demonstrați, cât mai mult să-i apere pe cei ce țin neapărat să umple Anglia, Europa, mari regiuni de pe glob cu baze atomice împotriva țării socialismului. Țările socialiste, azi mai puternice ca oricând, sînt, însă, legate între ele printr-o unitate care reprezintă o forță invincibilă. Un oarecare smintit poate scrie în „New York Herald Tribune“ că, „în loc să aștepte, America ar putea să dea ea, în anumite împrejurări, prima lovitură cunoscută suzdenumirea de război preventiv“. Fără îndoială, însă, că în sufletele oamenilor de pretutindeni chemarea la întrecere pașnică a zidarului din Moscova va avea un ecou mult mai mare decât cea a dementului corespondent al ziarului american. Cei care și-au pierdut capul ar trebui să se gîndească zidarii din Moscova au știut să schimbe, cînd a fost cazul, mistria cu arma. Trăiesc zidari la Pekin și București, la Hanoi și Berlin, la Phenian și la Varșovia. Un miliard de zidari, care știu cum se leagă cimentul.

O dată cu dezvoltarea industriei și a întregii economii naționale, mari progrese s-au realizat în Polonia și în domeniul științei. Microscopul electronic ME-50 constituie unul din succesele oamenilor de știință polonezi.

Em. DRAGU

Cinci minute

e pe platforma cocseriei, se vedea panorama orașului industrial: furnalele uriașe, cu torțele lor de fum negru sau violet, blumingul din vale, blocurile roșii ale noului cartier, fel de fel de conducte și păienjenisuri de

schele metalice, flăcări și macarale.

— Noaptea... Știți, noaptea... e parcă mai frumos... — rosti sfios Matei, de undeva, din spatele meu.

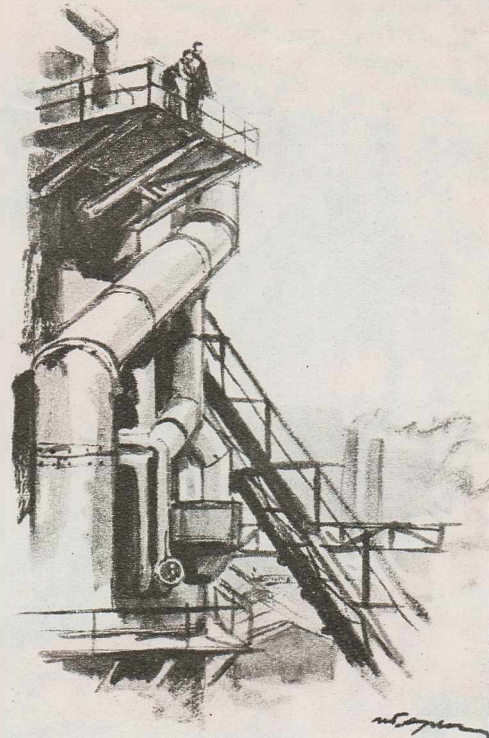
M-am obișnuit cu Matei, în cele trei zile de când mă aflam acolo, printre cocșari. E sfios ca o fată mare. Și vorbește puțin. Cuvintele parcă și le scoate cu cleștele. Când

aude pe vreunul dintre cocșari injurând, pleacă privirile. Și doar e bărbat, om de 25 de ani!

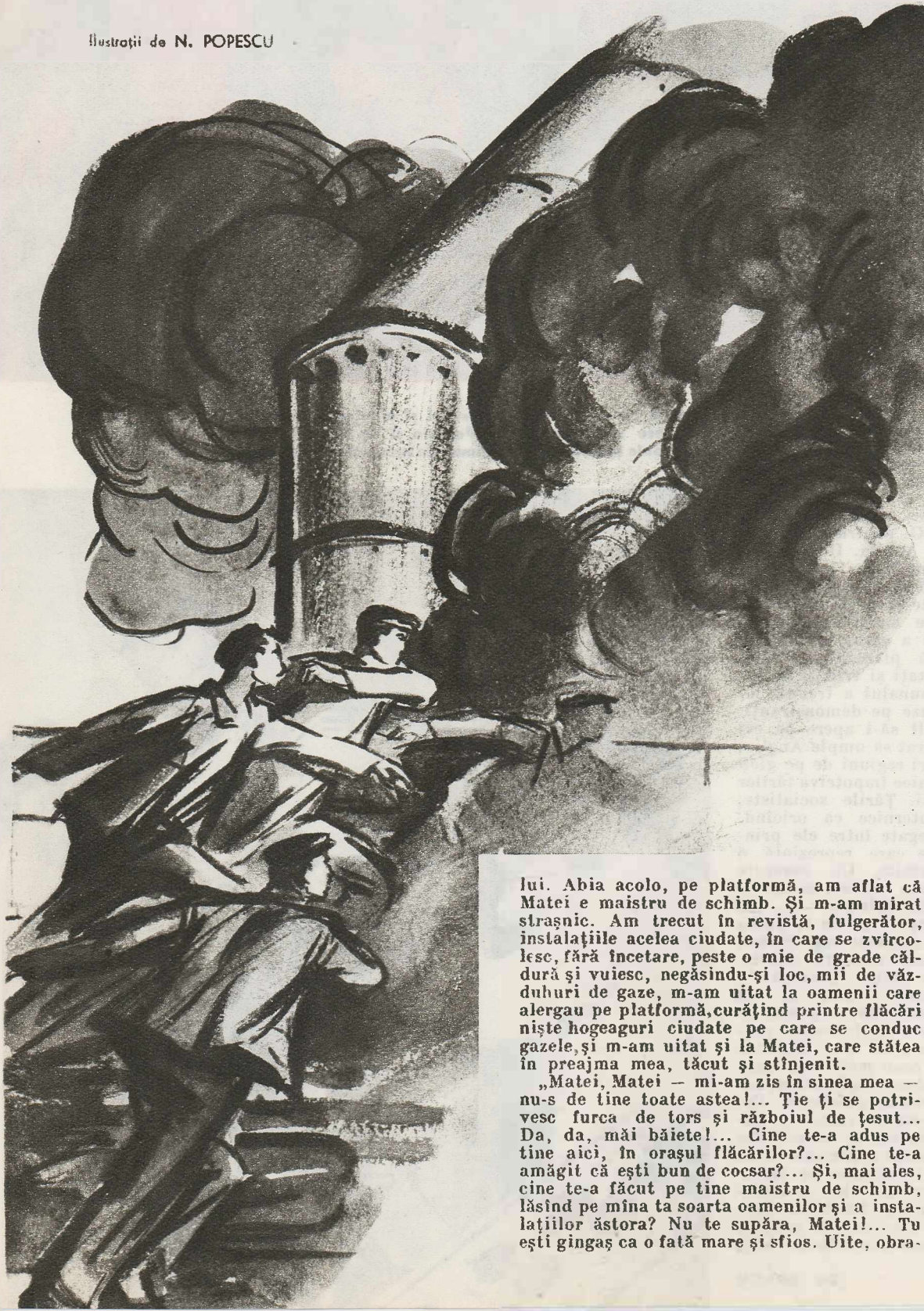
Când l-am cunoscut, am socotit c-o fi vreun ins care ține evidența producției sau face apelul, înainte de intrarea în schimb. Mi-aduc aminte că a roșit, s-a fisticit, și-a frământat minile câteva clipe și, cu mare greutate, s-a hotărât să vorbească:

— Poștiți, să mergem.

M-a dus la mașina de șarjare, să văd cum se încarcă și se descarcă „bateriile” de cocs, într-o cumplită bătălie cu focul, m-a plimbat pînă la stația de răcire, de unde izbucnesc vulcani de aburi ca desidef, și, pe urmă, m-a urcat pe platformă, să văd panorama orașu-

Ilustrații de N. POPESCU

jii tăi ls cruzi și albi. Abia de i-a atins dogoarea. Și minile tale sînt altfel decît mîini unui cocșar. Ai degetele lungi și subțiri făcute parcă anume să minuiie iglițele sa suveica... Nu te supăra, Matei!... Dar ai trebuie mină de bărbat... Cine te ascultă ține, Matei? Cum o să te asculte, cînd t abia îndrăznești să scoți o vorbă?!... T încumeți tu, să înfrunți măcar flăcări astea care țînesc, din cînd în cînd, pe gur hogașurilor albe, de metal?... Nu te încumeți!... Matei, Matei, nu-s de tine toată astea... Ar trebui să te gîndești serios l ce-ți spun!...”

Așa l-am judecat atunci, dar nu i-am spus o iotă din tot ce am gîndit. La ce bun? Doar n-aveam să hotărîsc eu soarta lui. Mi-ai văzut de treburi mai departe, ca omul pu pe o documentare serioasă. Și l-am uitat p urmă pe Matei, cel tăcut și mereu stînjeni

— Noaptea... Știți, noaptea... e parcă mai frumos...

Abia cînd a rostit cuvintele acestea, mi-ai amintit de existența lui. Și, deși mă ispitesc invitația lui, nu am putut răbda să nu compătinesc iar, în sinea mea:

„Matei, Matei, ești și romanțios ca o cîdană de 15 ani!”...

★

Intr-adevăr, noaptea, pe platforma no cocserii, e ceva ca de basm. Ghirlânzi de lumini multicolore atîrnă din cer, flăcările cu țoarelor imbușorează albastrul nemărginit al cerului și aburii de sidet se ridică spre stele, iar șarjele de cocs se răstoarnă în vagoanele de metal ca niște talazuri de rubin.

Stăteam pe platforma sub care duduiau bateriile și gemeau flăcările și mă gîndeai cît de ciudate-s legile firii. Cîtă grandoare se desprinde din tot ce se vede aici, din tot ce vibrează dedesubt, deasupra, în jur, și cît de mărunț e acest Matei, care și de dată aceasta se află în preajmă-mi, tăcut și stînjinit. Visam să văd acolo un om cît un munte, care poate stăpîni, numai cu o privire dezlănțuirea aceea de flăcări în forță, un om în fața căruia elementele își pleacă grumazul, supuse, fără să crîcnească!

„Matei, Matei, cît ești de mic și de pernicit!... Nu te-ai întreb...?”

Dar nu mi-am putut sfîrși gîndul. Deodată pe platformă răbufniră niște bubuituri scurte ca de pușcă și o dogoare uriașă ne împresură. Limbi năprasnice de flăcări și șuvoai de fum gros, cu miros înecăcios, țîșniră d pretutindeni, flămînde și furioase.

— Exhaustorul!... S-a blocat exhaustorul!... — răsună un glas, de undeva.

Strigătul m-a străfulgerat. Mi-am aruncat privirile în sus și n-am văzut decît norogroși de fum negru. Și-n clipa aceea, au dat să cobor, să mă pun la adăpost.

— Stai! — am auzit în urma mea un glas.

Și-am stat. Era un glas hotărît.

— Nu te speria!... Atenție, ortaci! După mine, trei oameni!... Restul, la pace!... Avem cinci minute!... Gataaa!...

lui. Abia acolo, pe platformă, am aflat că Matei e maistrul de schimb. Și m-am mirat strasnic. Am trecut în revistă, fulgerător, instalațiile acelea ciudate, în care se zvircollesc, fără încetare, peste o mie de grade căldură și vuiesc, negăsindu-și loc, miile de văduhuri de gaze, m-am uitat la oamenii care alergau pe platformă, curățînd printre flăcări niște hogașuri ciudate pe care se conduc gazele, și m-am uitat și la Matei, care stătea în preajma mea, tăcut și stînjinit.

„Matei, Matei — mi-am zis în sinea mea — nu-s de tine toate astea!... Ție ți se potrivește furca de tors și războiul de țesut... Da, da, măi băiete!... Cine te-a adus pe tine aici, în orașul flăcărilor?... Cine te-a amăgit că ești bun de cocșar?... Și, mai ales, cine te-a făcut pe tine maistrul de schimb, lăsînd pe mîna ta soarta oamenilor și a instalațiilor ăstora? Nu te supăra, Matei!... Tu ești gingaș ca o fată mare și sfios. Uite, obra-

Era Matei... Și-a acoperit ochii cu brațele și s-a năpustit în vilvoarea flăcărilor. După el, încă trei. Ceilalți au dat năvală pe platformă, cu niște cărlige în mâini.

M-am uitat la ceas. O, cât de repede mai trecea vremea! Au și trecut două minute... Dar unde-s oamenii aceia? Unde-i Matei? De ce nu dau nici un semn? De ce tac? Ce fac?

— Trebuie să schimbe gazele pe conducta exhaustorului electric...
Aud discuțiile oamenilor și-mi arunc iar ochii la ceas. A mai trecut un minut. Peste tot țîșnesc flăcările... Și, uite, mai trece un minut... A mai rămas unul... Atît, și se împlinesc cinci minute!

Dar iată-i pe cei patru: pe Matei și pe ceilalți. Sint negri de fum, hainele ard pe ei. Și le sting, lovindu-se cu palmele.

— Gata? — întreb.
— Încă nu!... Am ieșit să stingem petelele astea, de flăcări.
— După mine, băieți!...

Au dispărut din nou. Mă uit la ceas. A trecut și ultimul minut. Mă aflu între două fluvii de flăcări și mi-e cald, cald, cald...

— Astupați!... Astupați!...
Cocsarii de pe platformă aproape astupaseră gurile de foc, cetluind capacele zvîrlite de gaze. Flăcările se trăgeau înapoi, în cuștile lor, ca niște cîini răi, bătuci cu pietre.

Și nu peste mult, noaptea de basm reapăru...
— Scuzați... Se mai întimplă să... Ei, dar tare v-ați mai speriat... Nu trebuia.

Îmi vorbea Matei. Revenise în preajma mea și-și ștergea fața de fum și de sudoare.
— Inginerul șef o să se supere... N-am folosit echipamentul de asbest... E adevărat... Dar m-am grăbit.

... Matei, iartă-mă! Nu știu cum să fac, să mă auzi. Mi se pare că ai crescut dintr-o dată atît de înalt și de puternic, încît parcă nu mai pot ajunge la tine... Și, totuși, ai rămas tot atît de sfios și de gingaș, tovarășe maistru!

cilor. Îl interesa ce gîndește moș Ialovi despre el, dacă simte că perforatorul acela începe să-i schimbe soarta, lui, omului care, mai bine de cincizeci de ani, a ridicat atîtea și atîtea generații de mineri.

Moș Ialovi oftă adînc. Cum să se mai socotească maistru de mină, dacă nu știe să minuiască perforatorul?! Urmărise atent toate mișcările lui Dumitru și i se păru că totul e simplu, fără prea mari complicații... Și, totuși, acel „ceva simplu și fără complicații“ îl dădea la o parte pe dînsul, care a scos mangan din mina aceea cincizeci de ani, și chema, în locul lui, pe Dumitru, pe ceilalți...

Maistrul Ialovi nu era un om invidios. Era un om la locul lui, bun, cald, prietenos. Nu-l invidia pe Dumitru, dar îl durea inima pentru sine. N-ar fi vrut să părăsească încă mina... De ce s-o părăsească? Din pricina bătrîneții?...

Sfirșind cele două perforări, Dumitru vîrî cite o capsă în fiecare gaură și le dădu foc.
— Am scobit la capătul perforării o pun-gă... Înțeles?

— Înțeles.
— Punga o umplem cu exploziv... Cine vrea să-mi ajute la încărcătură?

Se repeziră vreo trei. Dumitru opri numai doi. Se simțea acum atît de stăpîn pe sine și atît de mîndru de sine, încît îi trecu prin minte să-l cheme pe moș Ialovi să-l ajute. Dar se muștră numaidecît, zicîndu-și: „E om bătrîn, săracul“. Și, totuși, își dădea seama că vrea ceva de la maistrul Ialovi, că atenția și interesul celorlalți nu-l mulțumesc. Dacă Ialovi s-ar fi apropiat de el, să-i spună: „Bravo, Dumitru!“ — s-ar fi simțit cu adevărat un învingător...

În lumina lămpilor de carbid, abatajul părea a avea pereți de diamant negru. Apele minereului străluceau, se clăteau, se întunecau... Ialovi se rezemă de peretele abatajului și, în clipa aceea, chipul lui cu părul alb, proiectat pe negrul peretelui, se reliefa puternic. Privindu-l, Dumitru se înduioșă: în ochii bătrînului tremura o ceață ușor tulburată, iar fruntea se se încrețise. Se vedea clar că bătrînul își înfringe o durere.

— La adăpost! — porunci Dumitru.
— Ardeeee! Ardeeee!... — vesti el, pe urmă, și porni și el să se adăpostască, căutîndu-l pe Ialovi.

Îl găsi și, luminîndu-i obrazul cu lampa de carbid, îl întrebă convențional:

— Ce mai faci, maistre?...
Ialovi se uită la el lung și murmură:
— Îmbătrînesc...

Dar Dumitru nu mai auzi răspunsul, pentru că, în clipa aceea, trei hubuituri cutremurară muntele. Un fum gros, înecăcios, năvăli în lungul galeriei. Minerii îl străbătură grăbiți, curioși. În abataj dădură peste un mor-man uriaș de minereu rupt de explozii.

— Bravo, tovarășe Dumitru! — răsună, în întuneric, glasul puțintel sugrumat al lui Ialovi.

Dumitru simți un fior cald prin inimă: Ialovi, bătrînul maistru, îl felicitase! Ialovi, „moș Ialovi“, „unchiul Ialovi“, omul care l-a făcut și pe dînsul miner!...

— Bravo, tovarășe Dumitru, și mulțam frumos! Ești specialist!...

Lui Dumitru îi creșcu inima cît o piine. Se apropie de maistru, îi luă mina uscată și i-o sărută.

— Mulțumesc, uncheșule... Cuvîntul dumitale mă cinstește... Mulțumesc încă o dată. Dumneata mi-ai pus ranga și ciocanul în mâini. Iaca, eu aș vrea să am cinstea să te învăț pe dumneata la perforatoare... Aș sta zi și noapte, să te învăț, unchiule...

Ialovi tăcea, frămîntînd mina lui Dumitru în mâinile lui. Se simțea, în clipele acelea, atît de aproape de el și de ceilalți, încît îi venea să-l îmbrățișeze și să-l sărute.

— Bine, Dumitre — făcu el, în sfîrșit.
Și, peste o clipă, se ridică în vîrfurile picioarelor, să-i șoptească la ureche:

— N-aș vrea să știe nimeni treaba asta... Numai noi amîndoi. Mă înveți seara, cînd nu-i nimeni în mină... Poate mai greșesc, poate nu înțeleg ceva... Pricepi?...

Și slobozîndu-i mina, ieși în gura abatajului să dea glas în lungul galeriei, ca un ortac de echipă:

— Vagonetarii, la echipa lui Dumitru!...
Lui Dumitru i se păru, în clipa aceea, că maistrul Ialovi are un glas nou, limpede, hotărît și, parcă, mai tînăr...

DOUĂ

generații

D

umitru a' lui Costan Mezdrea ridică lampa de carbid, să lumineze fețele ortacilor adunați în abataj ori îngrămădiți la intrare, și zîmbi mulțumit. Erau desul de mulți și așteptau cu privirile țintă la el, curioși să vadă și să audă ce anume are el de gînd să le arate și să le spună.

„Ca să vezi — gîndi Dumitru — cum se întorc lucrurile. Acum cîteva luni mulți proape că nici nu mă luau în seamă. Și-a-uma, Dumitru al lui Costan Mezdrea vine și te spune, ca un adevărat profesor: — Fiți tenși, ortaci! Tot ce veți vedea aici sint hestioni de tehnică înaltă...“

„...Ei, da' nu cumva mă mîndresc prea mult? Nu zic nu, puțină mîndrie tot e... Dar eu e pe degeaba. Am fost la școală. Și acum... Maistrul de perforatoare. Adică tehnician. Mi învățat ceva, Dumitre?... Învățat, sigur, ai se poate?! Dacă ai învățat tu, atunci veți și-i învăța și pe alții, că nu-i just să îți umai pentru tine ceea ce știi. Păi se poate?“

Tuși grav, își prinse lampa de carbid în erezetele frontului de lucru și rosti:

— Tovarăși, începem...
Dar, în clipa aceea, îl zări pe maistrul Ialovi, stînd în gura abatajului. Maistrul avea chipul răvășit, mai îmbătrînit parcă decît cîcînd. Mustățile albe i se pleostiseră și privirile scormoneau undeva, în pietrișul de eril de la picioare.

Dumitru se tulbură. De cîteva zile, îl vedea pe bătrîn tot așa, răvășit și ursuz. De cîteva zile, de cînd în mină se iviseră perforatoarele de cînd se întorseseră ei, Dumitru și încă vreo cîțiva, de la cursurile de specializare. Bătrînul parcă nu mai era cel ce fusese înainte.

«Ciudat — gîndi Dumitru — dacă nu ne-am întors noi, dacă eu n-aș fi aici, acum, în ipele acestea, maistrul Ialovi ar fi rămas nea fost: omul cel mai căutat și cel mai căutat din mină: „moș Ialovi“, „unchiul Ialovi“... Dar așa, iată că Ialovi începe să se mai fie el. Toți se uită curioși și nerăbîitori la mine!... Hm! Ce să-i faci. Lumea poate sta pe loc, din pricina dumitale, moș Ialovi... Nu... Deși...»

Dumitru încerca, de fapt, un sentiment contradictoriu: îi era milă de bătrîn și, totuși, avea satisfacție că el, Dumitru, a ajuns să demonstreze maistrului de mină și ortacilor începerea lui...

Maistrul Ialovi continua să stea în gura

abatajului, închis în el. Întoarcerea lui Dumitru și a celorlalți de la cursurile de specializare îi tulburase viața. Proaspeții specialiști nu-i prea dăduseră atenție: discutaseră cu el în treacăt, parcă numai așa, dintr-o obligație, și vorbeau numai între ei despre unele măsuri ce trebuiau luate, așa, ca și cum nu el ar fi răspuns de mină în ultimă instanță.

Umblase cîteva ceasuri prin mină, fără nici un rost, să-și mistuie necazul, hotărît ca, în aceeași zi, să se ducă la direcție să-și ceară ieșirea la pensie. Și, totuși, ceva ciudat, inexplicabil, îl adusese aici, la abatajul lui Dumitru, să-i urmărească demonstrația și, poate, să stea de vorbă cu el.

— Fiți atenți, tovarăși — rosti din nou Dumitru, trîgînd cu coada ochiului la gura abatajului, unde se afla maistrul Ialovi.

— Aista este perforatorul purtat cu aer comprimat — urmă Dumitru, ridicînd perforatorul care îi zăcuse pînă atunci la picioare. Se poate purta și cu curent electric... Fiți atenți: încep perforarea!

Perforatorul începu să roadă piatra frontului de lucru. Ortacii se aplecară asupra lui, să-l vadă cum mușcă și cum pătrunde în inima minereului... Un minut... Două... Trei... Patru... Cinci...

— Gata! — vesti Dumitru, uitîndu-se la moș Ialovi, de parcă numai lui i s-ar fi adresat. De fapt, nu-l mai interesa curiozitatea orta-

Felicități-l pe Gheorghe Dobre! A făcut 1.100 de hantri, fără nici o reparație la tractor.

Cînd eram p

de George CIUDAN

Ion Velmeșan, directorul, zîmbește cu amărăciune.

— Cînd eram pe Ialomița, nu cu cîntecul, ci cu grădina (avea 250 hectare), am păgubit an de an. Acolo, în luncă, pămîntul e rece. Chiar după marea izbucnire a primăverii, în mai, întinderea e stăpînită de brumă. Producția e mică și tîrzie. În asemenea condiții, am avut un spor efectiv și consecvent de... nerentabilitate. Fapt pentru care am mutat grădina...

★

...În biroul consiliului sînt trei oameni. Directorul, organizatorul de partid și inginerul șef. Îmi întind niște hîrtii pline de tabele, cifrăria și concluzii. Mă uit la hîrtii, mă uit la oameni. Mute, hîrțile vorbesc, totuși. Oamenii vorbesc puțin și cu gravitate. În 1955 G.A.S.-Urziceni a fost nerentabilă; în 1956, nerentabilă; în 1957, așijderea. Mi se dau apoi alte două dosare. Nu-mi mai vir nasu-n ele. Îi privesc pe oameni. Le-a revenit buna dispoziție. Am aflat de ce: ultimele două dosare pe care mi le-au dat poartă în ele un dram de bucurie materializată (1958) și o victorie care trebuie cîștigată cu orice preț (1959).

Anul trecut gospodăria a realizat un beneficiu de 257.000 lei. Totuși, unele sectoare au bătut pasul pe loc, din pricina unor condiții subiective. Condițiile subiective — organizare slabă, cadre insuficiente — sînt acum pe cale de a fi lichidate. La aceasta își aduce contribuția recenta Hotărîre a C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la unele măsuri pentru îmbunătățirea conducerii și controlului de partid și a activității economice în gospodăriile agricole de stat. În urma apariției

ei, în fruntea gostatului din Urziceni — ca și la celelalte gospodării de stat — a fost instalat un stat major, care a și pornit bătălia pentru realizarea problemei numărul unu: producție mare și rentabilitate. Noul consiliu, care-și exercită cotidian funcțiile, nu în ședințe protocolare, ci în luarea de măsuri concrete și operative, e plecat din zori și pînă-n noapte pe cîmp, acolo unde, cu eroism, muncitorii se întrec să dea piine mai multă și vin mai bun, orez fără impurități etc.

Împreună cu organizatorul de partid al gospodăriei, tovarășu Grigore Covaci, colind tarlalele de griu. Îmi povestește despre măsurile luate de consiliul gospodăriei, despre noii candidați de partid din ultimele două săptămîni și-mi spune cuvinte de laudă despre un bun crescător de vite, care, din greșeală, a fost neglijat acum cîteva luni la premiere. Privește cele 60 hectare de griu irigat, zîmbește oamenilor și îi salută, cu mîna ridicată, pe băieții din brigada complexă.

Despre rentabilitate, căsătorie și munca sindicală

În timpul cît m-a însoțit, Grigore Covaci mi-a vorbit, cu lămuriri de amănunte, despre problema numărul unu a gospodăriei: rentabilitatea. Consiliul a luat toate măsurile pentru ca angajamentul muncitorilor (să dea la fiecare hectar un beneficiu de 1.600 lei iar cei de la secția Manasia, cît 4.000 lei la hectar) să fie îndeplinit într-un tot. Îngăduiți-mi să vă prezint, fără nici un fel de literaturizare, cîteva cifre. În 1959 gostatul acesta are planificat un beneficiu de 2.800.000 lei. E o prevedere economică și științifică. În 1959 gospodăria trebuie să îngrășe 10.000 de porci. Peste foarte puțin timp, 4.321 din aceștia vor fi livrați. Cît privește vacile, într-o perspectivă nu prea îndepărtată, numărul lor trebuie să sporească la 300. De la fiecare vacă, se vor mulg anual 3.600 litri de lapte.

Deci, producția pe prim-plan. Dar dacă nu ai grijă de ce ce-o sporesc, de oameni, productivitatea e mai scăzută și aceeașta, în ultimă instanță, e sinonim cu scăderea rentabilității. Bunăoară, dacă tînărul X s-a îndrăgostit de tînărul Y și vrea să sînsorească cu dumneai, nu are nici un chef de lucru pînă nu-și vede actele introduse la Oficiul stărilor civile.

Așa s-a întîmplat și cu un tînăr de la gostatul din Urziceni. Sîcînd tînărul i-a spus oful ăstă lui Grigore Covaci, i s-au dat cîteva zile concediu. Peste o zi îndrăgostitul a plecat după actele. Probabil că, peste cîteva zile, va fi nunta. Acum și el, și ea au poftă grozavă de muncă. Ceea c

Peste 2-3 ani, fiecare din acest vițele va da cîte 3.600 litri de lapte anual.

u rideți. Dacă flăcăii de la gostatul din Urziceni n-ar fi zis din gură:

Foaie verde, foi ca vița
Cînd eram pe Ialomița...

riscam să-mi rămînă reportajul

fără titlu. Așa că, în eventualitatea că o să vă placă titlul reportajului, nu e vina mea, ci meritul băieților de la gostat...

Am ascultat cîntecul pînă la jumătate, cînd am intrat în mijlocul cîntăreților. Fiind străin și bîgîndu-mă așa, pe nepusă masă, în inima lor, băieții au oftat ușor, făcîndu-și semne cu ochiul. I-am luat la sigur:

— Dumneavoastră ați muncit la grădina gostatului?

— De unde știi mata?

— Mi-a spus grădina.

Iară și-au făcut cu ochiul.

— După cîte am auzit, ați mutat grădina din lunca Ialomiței, că mergea prost acolo...

Unul mai înfigăreț, vorbind în numele prietenilor săi, s-a scuzat:

— Ne iertați, dar avem treabă! Mergeți la consiliu.

M-am executat. Numai că mi-a fost greu să-i găsesc pe tovarășii din proaspătul consiliu al gospodăriei. Erau cu toții pe teren. După cîteva ceasuri, spre bucuria documentării mele, i-am avut, însă, în față pe cîteva dintre ei. Iarăși am luat-o de la capăt, de la cîntec: „Cînd eram pe Ialomița” — și de la grădină.

Calomita...

Fotografii de R. RODA

contribuie la creșterea rentabilității. De unde se vede că problemele personale ale oamenilor au o legătură directă cu bunul mers al muncii...

Recent, organizația de partid a analizat munca sindicală. Nu se poate spune că nu s-a făcut până acum nici o treabă. Dar, cu timpul, președintele comitetului sindical a început să facă și munca de responsabil financiar, și pe cea de responsabil cu asigurările sociale, și să mai dețină și alte responsabilități, în așa fel încât unii membri ai comitetului erau gata să uite resoartele ce le-au fost încredințate. Fapt pentru care organizația de partid a purces la lichidarea „monopolului” președintelui, restabilind o muncă colectivă.

chiar dacă sfântul Ilie o fi sgricit cu ploile, 850 de hectare (50 la sută din întreaga suprafață a gospodăriei) sînt irigate; vor fi sărutate de gura apei, cînd vor pofți și cînd se va cere.

Altă chestiune. În momentul de față gospodăria nu mai are nici un muncitor „tradiționalist”, care să se supere pentru moțul pe care inginerul l-a smuls de la toate plantele-mamă (porumb dublu hidrid), ca să le asigure fecundarea cu polenul de la plantele-tată, care imprimă caracterul de mare producție. Anul trecut, cîțiva trecători întîmplători — care nu s-au vindecat încă de misticism și care, pînă nu demult, au semănat porumbul cu parul—și-au făcut cruce cînd i-au văzut pe muncitorii gostatului

Eugenia Burcă e cea mai conștiințioasă mulgătoare. Vacile pe care le îngrijește dau cîte 15 litri de lapte pe zi.

Deci, măsuri pe diverse linii: rentabilitate, ... căsătorie și muncă sindicală. Foarte bine!

Nici o lacrimă pentru moțul femeii

Deși am trăit mai bine de douăzeci de ani la țară, la gostatul din Urziceni m-am făcut de rîs într-o chestie elementară de agricultură. Cînd am privit holdele de grîu, de o nemaipomenită frumusețe, l-am rugat pe inginerul șef să-mi spună cînd le-au plivit. Omul a rîs și s-a făcut că n-a priceput întrebarea mea. Am insistat. Răspunsul m-a nemulțumit: — Niciodată.

Am aflat, pe urmă, că la gostatul din Urziceni plivitul grîului a fost exclus din metodele agrotehnice, intrucît, înainte de semănat, boabele au trecut printr-un asemenea purgatoriu, încît n-a mai rămas buruiiană nici de... sămîntă.

Agricultura modernă reclamă lucrări pe care țăranul individual, oricît de înțelept și de harnic ar fi, nu poate să le facă. Irigarea, de exemplu. În anul acesta, la gostatul din Urziceni,

smulgînd moțul de la plantele-femei. Li s-au dat toate explicațiile necesare. N-au crezut însă. Unul dintre ei, vîrsînd o lacrimă pentru „nelegiuirea” făcută porumbului, a privit către cer și a grăit: „Auzi, doamne, ce mai scorneli! Plantă-tată, plantă-mamă... Parcă porumbul e făcut din bărbați și din femei”.

Acum oamenii nu se mai minunează. Smulgerea moțului a dus și va duce la o producție foarte mare. Deci, să se știe: aci nu se mai varsă nici o lacrimă pentru moțul... femeii.

Comuniștii dorm mai... scurt

M-a prins noaptea în gostat. Mă găzduiește în camera sa tovarășul Covaci. E aproape ora 22. Obosiți, ne pregătim de culcare. Cineva ciocăne în ușă. Covaci deschide. Un tînăr bronzat, cu o salopetă pătrunsă de ulei și plină de praf, a venit să reclame: — Cantina s-a închis la ora opt și am rămas necinat.

— ?!

— Am muncit cu două ore mai mult peste timpul reglementar. Știți, trebuia să termin arătura...

Organizatorul de partid l-a privit cîteva clipe, fără să-i spună nimic. L-a pofțit să ia loc, apoi i-a spus, suspinînd:

— Poate că cei ce răspund de cantină au obosit și ei lîngă tocană... Ei, o să trebuiască să organizăm altfel cantina. Pînă una alta, însă, uite, am aici un kilogram de lapte. Te rog frumos, bea-l.

Flăcăul nici n-a vrut să audă. A plecat. Grigore Covaci s-a dus după el. N-a revenit, decît după ce i-a aranjat cina.

Mai tîrziu, dialog înainte de culcare:

— Știi, tovarășe ziarist, la ce oră se scoală, dimineața, băiatul ăsta ?

— La 6.

— Nu. La 3. Pornește semănatul.

Dimineața, am scris în carnet: comuniștii dorm mai scurt.

Felicitați-l!

Și alți colegi de-ai tractoristului își fură din somn. Ion M. Ilie a atras asupra sa dragostea și stima întregii gospodării. Se numără printre tractoriștii de frunte, deși îi lipsește o mîină. În urmă cu vreo zece-doisprezece ani, Ion s-a jucat cu o grenadă, rămasă pe un ogor din timpul războiului. Joaca s-a terminat trist...

Copilul de atunci e azi un tînăr de nădejde. Conduce volanul cu siguranța unui conducător de oaste. E comunist. Am scris în carnetul meu de note: caută-l și felicita-l.

Nu mai puțin merită să fie felicitați mecanizatorul Gheorghe Dobre, care a făcut 4.100 de hantri fără nici o reparație, sau Eugenia Burcă, mulgătoarea care trage cu coasa (deși nimeni nu i-a spus să facă lucrul acesta), ca un flăcău ce troznește de putere și sănătate. Nu mai puțin merită să fie felicitați mecanizatorii celor două brigăzi complexe, care dau bătălie, fără pauze, pentru ca ziua de 1 Mai să-i găsească cu însămințările terminate.

Cu asemenea oameni, sînt convins că, la sfîrșitul anului, planul va fi îndeplinit.

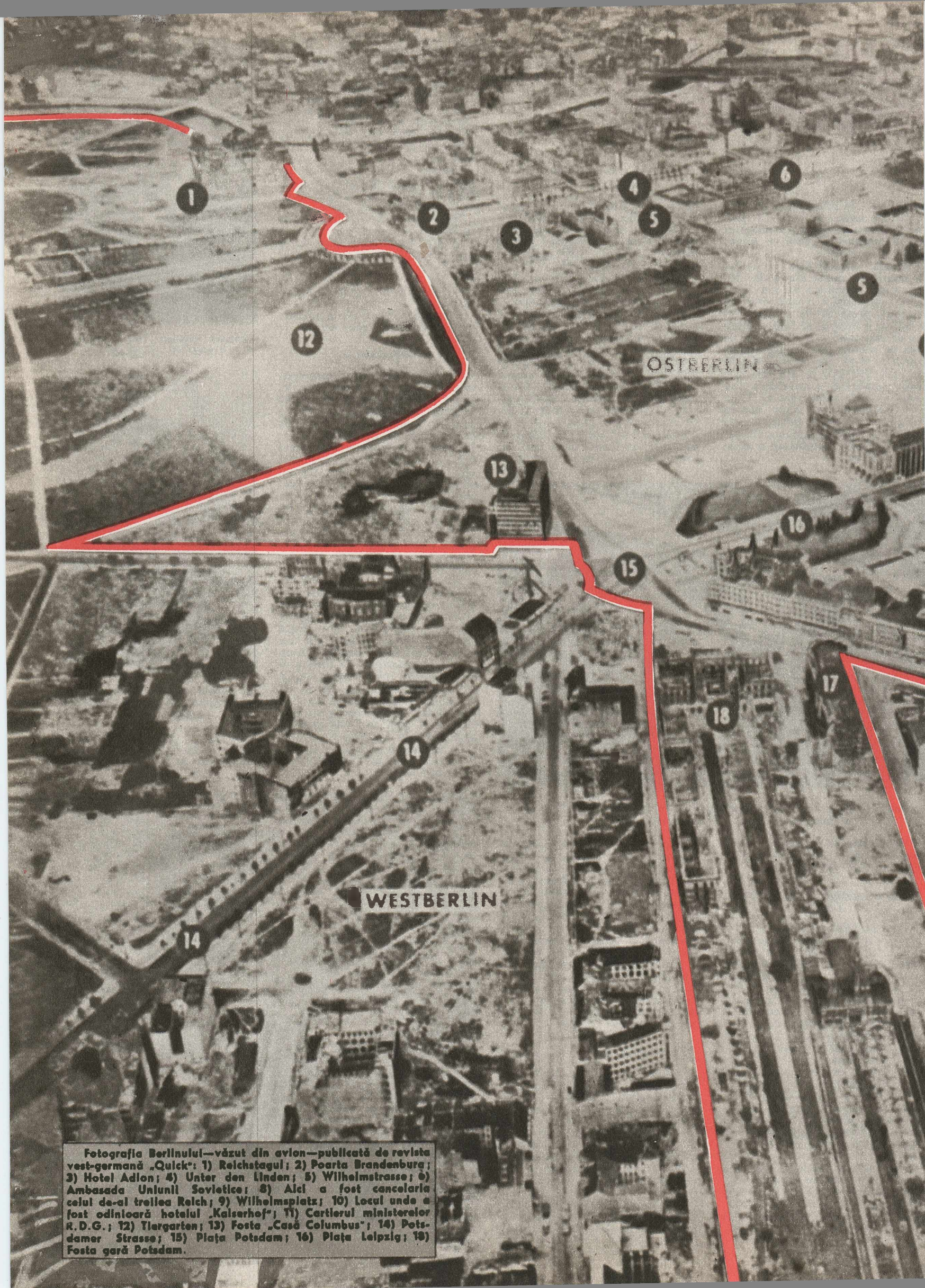
Tînărul inginer Ion Velmeșan, directorul gospodăriei.

De curînd a venit în gospodărie organizatorul de partid, tovarășul Grigore Covaci.

Tractoristul Gheorghe Venetchi are de ce să fie vesel: a terminat înainte de termen semănatul porumbului.

Fotografia Berlinului—văzut din avion—publicată de revista vest-germană „Quick”: 1) Reichstagul; 2) Poarta Brandenburg; 3) Hotel Adlon; 4) Unter den Linden; 5) Wilhelmstrasse; 6) Ambasada Uniunii Sovietice; 8) Aici a fost cancelaria celui de-al treilea Reich; 9) Wilhelmsplatz; 10) Local unde a fost odinioară hotelul „Kaiserhof”; 11) Cartierul minsterelor R.D.G.; 12) Tiergarten; 13) Fosta „Casă Columbus”; 14) Potsdamer Strasse; 15) Piața Potsdam; 16) Piața Leipzig; 18) Fosta gară Potsdam.

LINII ANACRONICE la Berlin

de Victor VINTU

Păstrez acasă, în bibliotecă, colecția unui ziar de format mic, bogat ilustrat: *Berliner Zeitung am Abend* — foaia de seară a berlinezilor. M-am obișnuit cu rubricile sale, așa cum m-am obișnuit cu invariabilul timbru verde de 10 pfennigi, aplicat peste banderola de poștă a acestui popular cotidian din Germania democratică. Inserează știri și reportaje din viața de zi cu zi a celei părți a Berlinului în care nu răsună tropăitul Wehrmachtului, *all right*-urile instructorilor militari americani și nici evanghelicile cuvântări ale cancelarului Konrad.

Fotografiile sînt reușite și dau imaginea unui Berlin al macaralelor-turn, al zidarilor adunați în fața unor hale în *Radeberger Beer*, al noului tip de televizor expus în vitrina HO-ului de specialitate (magazin de stat) de pe populata Stalinalee, al spectacolelor Brecht de la „Berliner Ensemble”. E reconfortant să privești toate acestea. Mai ales după ce, pe aceeași pagină a ziarului, ai văzut, într-o limuzină americană, pe cutare expert din Berlinul occidental, al cărui costum de stofă englezească vine să înlocuiască pantalonii sfîșiați (se știe cum) la Stalingrad... Simți cu putere mirosul de cerneală tipografică berlineză. Se anunță, în coloane alăturate, premiera — în Est — a unui colectiv de ingineri și muncitori, pentru realizarea unui dispozitiv de rectificare, unic în lume; în Vest — așezarea unor noi galoane pe umerii cutărui „erou” al lui Hitler, reîncadrat printre mercenarii noului Wehrmacht.

Dincoace și dincolo de poarta Brandenburg...

Se vorbește o altă limbă, dincoace și dincolo de poarta Brandenburg. O altă germană. Să nu surprindă pe nimeni. Nimic mai firesc, decît ca zidarii din Berlinul democrat să vorbească o cu totul altă limbă decît spionii care, pe bani americani, mișună în Vest, mestecînd chewing-gum american. Cititorii est-berlinezi ai lui *Berliner Zeitung am Abend* vorbesc limba comună, tonică, a celei însemnate părți a omenirii care făurește socialismul; și interesele lor sînt comune cu interesele constructorilor sovietici care înalță, la fiecare zece minute, cîte un nou apartament, cu ale țărănilor chinezi care obțin recolte record, cu ale muncitorilor, tehnicienilor și savanților romîni, cehi și polonezi, din a căror frățească colaborare se naște marele combinat de stof de lîngă gurile Dunării.

Mi-am dat seama de aceasta, o dată mai mult, în calitate de corespondent al foii berlineze de seară. Exprimînd interesul cititorilor, redacția mi-a cerut să le scriu despre marile prefaceri din Deltă, despre „soarta unei ape” (Bistrița, la Bicaz), despre concediile muncitorilor în Carpați și pe litoralul Mării Negre; în sfîrșit, o dată cu ziarul, poștașul mi-a adus, într-o dimineață, un maldăr de scrisori din partea a numeroși berlinezi care voiau să afle despre activitatea institutului nostru de geriatrie, unde se desfășoară lupta împotriva bătrî-

neții. Evident că oamenii care se preocupă de hidrocentrale și de lupta pentru prelungirea vieții vorbesc o cu totul altă limbă decît patronii Bundeswehrului, care, zăngănind armele, ar vrea să scurteze viața. Așa stau lucrurile dincoace și dincolo de poarta Brandenburg.

M-am gîndit la toate acestea privind, ca și tine acum, cititorule, liniile roșii de pe fotografia ce-ți stă în față. E reproducă după revista vest-germană „Quick”, care e scrisă în limbaul dintotdeauna al politicii nefaste mînceneze, colorat astăzi cu expresii copiate din argoul belicos al adepților politicii „de pe poziții de forță”. Așa se face că liniile roșii apar atît de îngroșate în „Quick”. Liniile acestea indică zonele în care e împărțit Berlinul. Prin nerespectarea de către puterile occidentale a importanțelor clauze ale acordului de la Potsdam, aceste linii și-au pierdut justificarea. Astfel, de vreme ce puterile nord-atlantice se opun încheierii unui Tratat de pace cu Germania, de vreme ce au încălcat acordul de la Potsdam, reinviind militarismul german, ce le mai dă oare dreptul — după 14 ani de rușinoase abziceri — să păstreze statutul de ocupație, să permanentizeze aceste linii roșii ca pe o hartă de campanie? Iată premisa majoră istorică, pe care sînt fundamentate propunerile sovietice în problema Berlinului. Mîna stăpînitorilor lui „Quick” îngroșă, însă, cu îndărătnicie, liniile acestea care reprezintă, în fond, liniile politicii lor de perpetuare a scîndării Germaniei. Cîtă îndărătnicie — atîta anacronism. Trag cu încăpățînare, de mulți ani, linii peste Berlin. Simt că și-ar putea pierde, azi-mîine, culcușurile calde din zona occidentală. Simt că ar putea rămîne fără rampele de lansare a calomniilor și provocărilor. Simt că și pierd slujba. Cuibul. Pîinea. Și trag linii virtuozes peste Berlin. O, visuri de a călări tancuri pe sub poarta Brandenburg, visuri de a tropăi cu cizmele pe Unter den Linden! Se spulberă visurile. Cuiburile de șerpi încep să miroasă a rînced. Tulburați, șerpilor își împletesc cozile la un loc și le aplică peste fotografia Berlinului — număr de circ — pe placul geschäftsmanilor și businessmenilor care citesc „Quick”.

„Quick” publică fotografia aceasta, iar alături, un text în care ministrul de externe american este decretat „omul în mîna cărui se află destinul Berlinului”. Oricît de ciudat ar părea, asta ne duce cu gîndul la imaginea primitivului cu lancea. Da, căci dacă în mîna ministrului de externe al S.U.A. se află, chipurile, soarta Berlinului, ne vom aminti că Berlinul occidental trebuie să fie — după o expresie a fostului înalt comisar al S.U.A. în Germania, Conant — „virful ascuțit al unei lancei care ajunge pînă în inima zonei răsăritene”. Or, priviți fotografia: atunci cînd te plimbi, într-o pașnică duminică berlineză, pe sub teii (pleonasm) de pe Unter den Linden, sau cînd ridici cu un etaj mai sus schelele unei noi

clădiri, tu, cetățean și constructor al unui oraș și al unei lumi pașnice, e firesc să te pui în gardă față de mînuitorii de lancei, pîiți pe după zidurile greu încercate ale funestului Reichstag. Mai ales cînd lancea din mînă are forma unei bombe atomice sadea. Iată de ce, soarta Berlinului de vest nu trebuie să fie la cheremul acelora care vor să-l transforme într-un butoi cu pulbere. El trebuie să-și aibă un statut al său de oraș liber, iar liniile roșii trebuie să dispară o dată cu dispariția statutului de ocupație. Dincolo de poarta Brandenburg — așa cum o doresc germanii, așa cum o doresc toate popoarele lumii care iubesc pacea și nu înțeleg ca și peste orașele lor să fie trase cîndva linii de ocupație și nici ca pe Unter den Linden-ul new-yorkez, parizian, londonez, praghez, varșovian sau bucureștean să calce într-o bună zi șenilele Bundeswehrului — trebuie să se nască un oraș liber, demilitarizat. Oare pot crește în liniște copiii și florii, cînd în pămîntul din fața casei se află îngropate mine? Gîndiți-vă la locatarii unei case care sînt nevoiți să trăiască sub veșnica amenințare a unui bandit înarmat, ce și-a găsit adăpost într-una din camere... Într-o parte a orașului Berlin, în Vest, și-au făcut culcuș spioni și provocatori, ce și ascut cuțitele ziua-n amiaza mare. Iar ocupanții Berlinului îi bat protector pe umeri, *very good, boys!*, uitînd, pare-se, că aceiași Siegfriezi, cu numai 20 de ani în urmă, vîrșiseră aceleași cuțite în coastele Occidentului.

Fotografia care ne stă sub ochi consemnează, în zona de vest, o stradă pe cît de lungă, pe atît de pustie, ca de altfel multe porțiuni din zonă: aceleași dărîmături, aceleași sinistre maidane cu moloz privesc dezolant, de 14 ani, avîntul reconstrucției din Răsărit și strada poartă un nume cît se poate de semnificativ: Potsdam. Celor ce dirijează propaganda revanșardă, firește că numele acesta nu le spune nimic. Nu trebuie să le spună nimic. Ei sînt plătiți să tragă linii peste Berlin. Plătiți să uite de Potsdam și, mai cu seamă, să-i facă pe alții să uite. Nu uită, în schimb, popoarele care și-au vîrșat sîngele. Nu pot uita că militarismul german, crescut ca un visc pe zidul muced al alianței nord-atlantice, își caută din nou drum către casele și grădinile lor. Viscul acesta trebuie smuls. El n-are ce căuta în grădina Germaniei democratice. O spun constructorii Berlinului pașnic — așa cum am avut prilejul să constat, nu o dată, și din paginile foii de seară a berlinezilor. Ei vor, peste drum, dincolo de poarta Brandenburg, un oraș liber, fără puști, curățat de șerpi.

O cer popoarele, de la Elba la Pacific.

Iată cine ține în mînă, și în ce fel, „destinul” Berlinului. N-ar fi rău s-o știe și cei de la „Quick”. Și însuși omul cu lancea. Și încă quick*) de tot!

*) Quick înseamnă în engleză: iute, repede.

Știți cum arată primăvara?

Reportaj de Silviu GEORGESCU

Fotografii de A. MIHAILOPOL

umneavoastră știți cum arată primăvara? „Arată bine — o să-mi spuneți. Soare, iarbă, ghiocel, ciripit de păsărele pe sub streășina înmugurită a castanilor, știm noi cum arată!”.

Fie și așa, nu zic. Numai că primăvara asta, de care vreau să vă vorbesc, n-a sosit acum o lună și mai bine. A sosit adineauri, cu tramvaiul, pe jos... ba uite că mai sosește și acum. Și nu numai... o primăvară, ca să zic așa. Sint una, două, trei... Cinci detașamente. Total 118 pionieri și pioniere. Un potop de primăveri, dacă vreți, de la Școala mixtă de șapte ani nr. 51. Ei, poftim! Cine a spus că nu vine și Rodica?... Se putea? Se putea să nu vină Rodica Stănescu? A adus și grebla cu ea. Mărculescu dintr-a VII-a sapă pomii, Luca Eleonora și Marin Dan duc o targă cu prundiș, Ursu Silvia cu alte două colege dintr-a IV-a greblează aleea de la intrare, alții plivesc buruienile...

E dis-de-dimineată. Privit de sus, de la înălțimea ferestrelor găsite cu așternuturi și perne moleșite de somn, părculețul din strada Traian parcă mișcă, parcă se mută... Și florile, uite! Parcă nu mai sint flori. Părăluțele, pansellele s-au contopit și au dat iureș și ele, laolaltă cu bluzițele albe ale pionierilor.

Aceasta e primăvara de care vreau să vă vorbesc. Întâmplător, de data aceasta am surprins-o gospodărintă în grădină. Acum o săptămână și mai bine, am fi dat de ea adunînd fier vechi, fier din care harnicii turnători de la Hunedoara și Reșița vor turna lingouri pentru făurit tractoare

și mașini. A auzit ori a citit undeva prichindelul ăsta rotofei și blond ca un boț de soare, de un oțelar, Lăbuneț, de la uzinele din Hunedoara. Și prichindelul a luat creta și a scris apăsător pe fostul cazănel de rufe, ales la întîmplare din grămada de fiare vechi din curtea școlii: „Să faci din el oțel prima 'ntii, nene Lăbuneț. Noroc bun!” Și s-a semnat: Marin Dan dintr-a III-a.

Te joci cu primăvara?... Uite-o și pe tovarășa instructoare superioară a unității! Tovarășa Florica Ceaș. Parcă, parcă am mai întîlnit-o noi cîndva. Și tot într-o primăvară ca asta... Vă amintiți? La festivitatea înființării Organizației de Pionieri. Sint zece ani de atunci...

...30 aprilie 1949. Teatrul Giulești. Sala e arhiplină. În fața conducătorilor Partidului Muncitoresc Român, un grup de 15 copii de la școala din Dămăroaia, primii pionieri, rostesc ferm, cuvînt cu cuvînt, angajamentul:

„Eu, tînr pionier al Republicii Populare Romîne, mă angajez în fața tovarășilor mei să fiu credincios poporului român și cauzei Partidului Muncitoresc Român. Să fiu un luptător dîrz, cinstit, curajos...”

E printre ei o fetiță cu cozi castanii: eleva Mănescu Florica din clasa a V-a. Dacă cineva și-ar fi lipit atunci urechea de inima ei, ar fi deslușit, poate, în bătăile năvalnice, hotărîrea cu care rostește:

„Făgăduiesc să învăț și să mă comport în așa fel, încît să devin un cetățean demn al patriei mele”.

...Aprilie 1959. Fetița cu cozi castanii, eleva Mănescu Florica dintr-a V-a, de atunci, este astăzi tovarășa instructoare superioară Florica Ceaș (s-a căsătorit între timp, a terminat Școala pedago-

gică... Te joci cu primăvara?!...) din unitatea Școlii mixte de șapte ani nr. 51. Instructoare superioară și învățătoare la clasa a II-a. Un fel de surioară mai mare a micuților pe care, la rîndul ei, îi învață să-și respecte cu sfințenie angajamentul luat în fața unității.

În afara acțiunilor pe care le-am amintit, pionierii tovarășei Ceaș, constituiți în brigăzi patriotice, au luat parte la campania de strîngere a hîrtiei, au organizat serbări și, tot la îndemnul surioarei lor mai mari, acum, în vacanța de primăvară, în cadrul muncilor obștești, au ajutat personalului de serviciu la curățirea și înfrumusețarea școlii. Să mergem numai s-o auzim pe tovarășa Ceaș la una din ședințele de detașament. Dată fiind însemnătatea zilei de 30 aprilie, cînd Organizația de Pionieri împlinește zece ani de la înființare, iau parte la această ședință și cîțiva prichindei din clasa a II-a, care urmează să primească abia acum cravata și insigna de pionier. Sint cei mai cuminți, cei mai silitori copii din clasă și care au împlinit vîrsta de nouă ani.

— Popleșan Mihaela!

— Prezent!

E o fetiță mică, mică de tot, pe niște picioruse subțirele, de pițigoi, făcute parcă anume să țopăie. Se uită la tovarășa instructoare superioară și ride arătîndu-și orezul dințișorilor.

— Vrei să ne spui tu, Mihaela, ce reprezintă pentru noi colțurile cravatei roșii?

— Colțurile cravatei?... Da? Colțurile cravatei sint trei și reprezintă pentru noi simbolul Organizației de Pionieri. Colțul mare, de la mijloc, care se poartă pe spate...

Și „ședința” continuă. Vorbesc,

pe rînd, Zlătescu Anca, Popa Maur, Muntenescu Andrei și alți copii pe care detașamentul îi pregătește să se familiarizeze cu textul angajamentului, cu îndatoririle și drepturile pionierului, explicîndu-le adîncul înțeles al semnelor și simbolurilor pionierești.

— Muntenescu Andrei — întreabă instructoarea superioară — care sint îndatoririle pionierului?

— Să considere munca drept o cinste și onoare, să respecte munca altora, să... să, hm...

S-a încurcat Andrei. Le mai ia o dată de la capăt.

— Să considere munca drept o cinste și onoare și să... da, să...

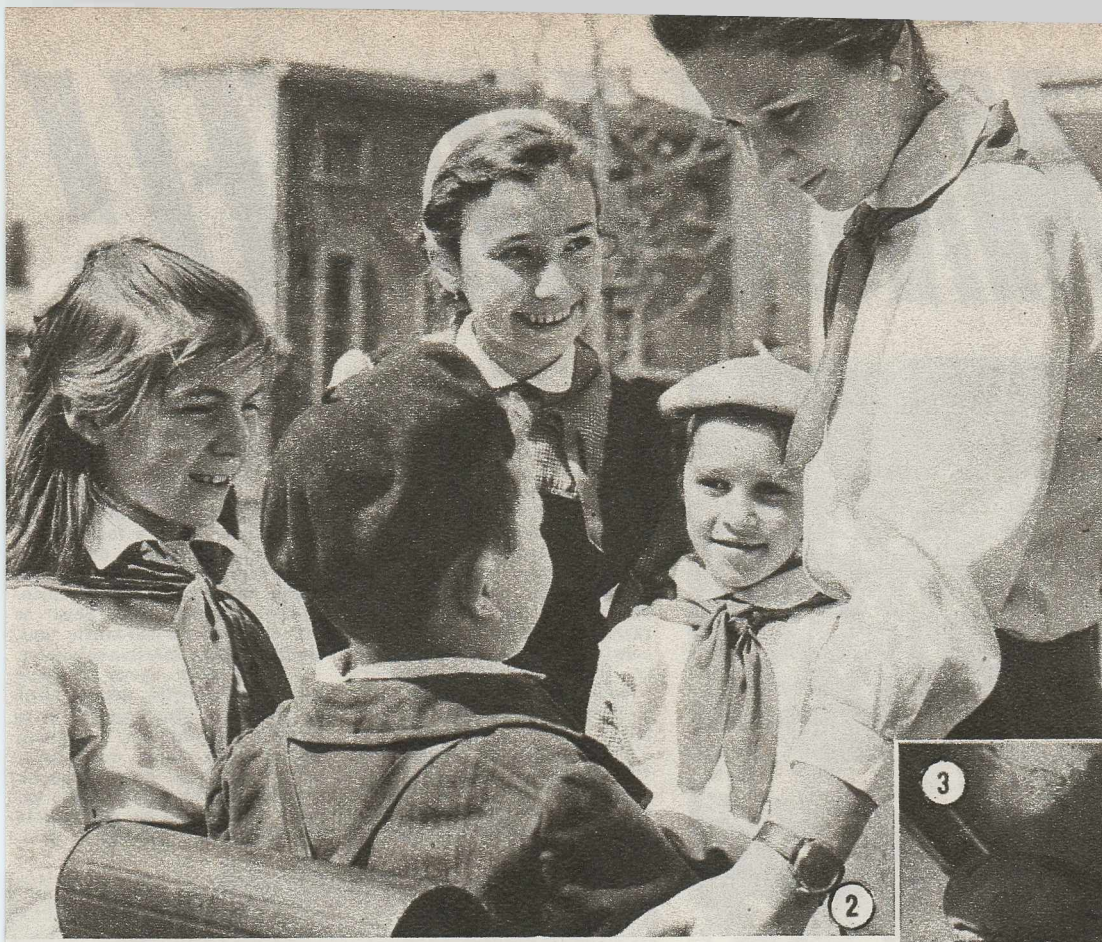
— Spun eu, tovarășe instructoare! — ciripește sopran un glas din fundul clasei. Să apere și să păstreze cu grijă bunurile poporului.

Cel care a răspuns e Popa Cornel, cel mai mititel elev din clasă. Nici n-are nouă ani. Nu-i are — și e tare necăjit. Numai că nu plînge. Pe el n-o să-l facă pionier acum, de 30 aprilie.

— Spune și matale, pentru cîteva luni acolo!... — oftează cu amărăciune piciful, punctîndu-te cu născul lui mititel și cîrn ca o gămălie de chibrit.

Ochii lui Popa Cornel dintr-a II-a strălucesc ca licuricii. Pe gardul din fața școlii un stol de vrăbii solfegiază gălăgios. O rază de soare a întins pîrtie pînă sub piciorușele Ancăi. În fața detașamentului, viitoarea pionieră Anca Zlătescu mai repetă o dată, cuvînt cu cuvînt, textul angajamentului: „Eu, tînr pionier al Republicii Populare Romîne...”

Afară cerul primăverii, prins între doi salcîmi, e albastru. Și e cald, e soare, ciripit de păsărele... Știm noi cum arată primăvara.

1) Uite așa arată „primăvara“!

2) „Spune și matală, tovarășă instruc-toare superioară — oftează cu amără-ciune Popa Cornel — pentru câteva luni acolo...“

3) Pionierul Mărculescu Bogdan are o pastune care, de fapt, ...sint două: tehnica și notele bune.

4) ..Și responsabilă cu presa: pio-niera Ciochină Maria, dintr-a VI-a.

5) Felîța cu cozi castanii de acum zece ani este astăzi tovarășă instruc-toare superioară a unității.

6) Colectivul de agitație vizuală, în plină activitate pentru ziua de 1 Mai.

7) În recreație: scurtă consfătuire de lucru, între două președinte de deta-șament.

SUB SEMNUL LUPTEI!

Pentru a protesta împotriva măsurilor antisociale, mii de parizieni s-au întrunit în sala Wagram. O mulțime uriașă, ce n-a putut intra în sală, ascultă cuvântările pe stradă, la megafone.

În cadrul campaniei revendicative a muncitorilor japonezi, Consiliul general al sindicatelor din Japonia a organizat, în această primăvară, mari întruniri și demonstrații. La mitingul ce a avut loc la Tokio, au luat parte peste 20.000 de muncitori.

Muncitorii irakieni, adunați în numeroasele mitinguri ce au avut loc în Irak după zdrobirea rebeliunii de la Mossul, și-au manifestat hotărârea fermă de a lupta pentru apărarea cuceririlor lor sociale înfăptuite de la proclamarea republicii și pînă acum, de a lupta împotriva tuturor comploturilor și imperialiștilor. →

Ajun de 1 Mai... În toate colțurile lumii oamenii muncii se pregătesc să întâmpine marea lor sărbătoare. Unii, cu inimile pline de bucuria și satisfacția pe care le-o prilejuiesc izbînzile în construcția socialismului și comunismului. Alții — milioanele de muncitori din țările capitaliste — înceștează într-o mare bătălie pentru impunerea revendicărilor lor social-economice, pentru pace, împotriva politicii războinice. Aceștia din urmă constituie uriașa armată a celor ce luptă împotriva mizeriei, a foamei și a gîturii drepturilor și libertăților lor. În S.U.A., mii și mii de șomeri din New York, Baltimore, Cincinnati, Philadelphia, Cleveland, participanți la „marșul șomerilor“,

în Italia, muncitorii din Torino, din Florența, din Genova, precum și milioane de țărani năpăstuiți protestează într-un singur glas, împotriva transformării țării lor într-o bază de rachete; în Argentina, reluarea grevei generale a muncitorilor din Buenos Aires a fost urmată de adevărate lupte de stradă între greviști și poliție; în Japonia, muncitorii din întreprinderile societății „Odzi Seisi“ se află în grevă de mai multe luni, luptînd pentru mărirea salariilor.

... Iată doar cîteva crîmpeie din lupta îndrîjită, grea și plină de jertfe, pe care o poartă și în această primăvară oamenii muncii din lumea capitalistă, pentru aceleași nobile scopuri, înscrise cîndva — sint șapte decenii de atunci — pe stindardele purpurii ale primului 1 Mai.

Ca și în primăvara anului trecut, localitatea Aldermaston, unde se află centrul britanic pentru cercetări în domeniul armelor nucleare, a fost aleasă de partizanii păcii englezi ca loc al exprimării protestului lor împotriva primejdiei războiului atomic. Timp de patru zile, mii de participanți la marșul Aldermaston-Londra au demonstrat pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru interzicerea armelor atomice, pentru dezarmare. Iar la mitingul de la Londra, cu care s-a încheiat marșul — și la care au luat parte 15.000 de persoane — s-a făcut puternic auzit glasul poporului englez.

Adevăratele sentimente ale englezilor simpli și-au găsit expresia și în declarația preotului pacifist Donald Soper, care, referindu-se la politica de pace a poporului sovietic, a declarat la Trafalgar Square: „Aș vrea să spun cîteva cuvinte, în special rușilor. Noi nu vă considerăm dușmani și respectăm eforturile pe care le depune dl. Hrușciov în scopul destinderii“.

Cel de-al doilea marș al partizanilor păcii din Anglia s-a încheiat. Dar puternicul său răsănit continuă să însuflețească lupta masei populare din Anglia pentru încetarea fabricării și experimentării armelor atomice, pentru oprirea înarmării atomice a Germaniei occidentale, pentru adoptarea unor măsuri care să ducă la întărirea păcii.

1) În acest an, marșul partizanilor dezarmării nucleare a pornit — așa cum arată și inscripția — de la Aldermaston spre Londra.

2) Sub semnul păcii — întruchipat de porumbelul alb — s-a desfășurat marele marș.

3) Marele miting din Trafalgar Square, din Londra.

Aldermaston-

La o adunare a muncitorilor marelui concern italian Pirelli, din Milano. Împreună cu conducătorii lor sindicali, muncitorii discută viitoarele lor acțiuni de luptă.

După uriașele demonstrații și greve ale minerilor din bazinul carbonifer Borinage, în Belgia au urmat acțiuni ale textiliștilor din regiunea Gand împotriva închiderii uzinei textile din Sleidinge și a intenției patronilor de a închide și alte uzine.

Lupta populației vest-germane împotriva înarmării atomice a Germaniei occidentale cunoaște cele mai variate forme, de la stringerea de semnături și pînă la grevele generale. Iată o fotografie a unei manifestații a greviștilor din München. Manifestanții poartă o pancartă pe care stă scris: „Greva generală împiedică înarmarea atomică“.

Adler-Cațavencu și Cațavencu-Kelso

Nu știu cum ar fi primit azi „Manifestul patricienilor romani” — ca operă literară, dar politic ar părea, desigur, depășit.

Mai puțin depășit ar fi, poate, „Manifestul cavalerilor tilhari” sau, la numai cinci secole distanță, manifestul romantic al burgheziei pe cale de a se afirma. Poate această aromă a vremurilor de mult apuse face atât de nostim „Manifestul capitalist” semnat de L. Kelso și M. Adler și publicat recent la New York, o dată cu alte best-sellers științifice asupra... chiromanției și ghicitului în cafea.

Ținînd seama de o prefață a lui Engels la ediția italiană a „Manifestului Partidului Comunist”, unde spune că stîrșitul Evului Mediu feudal și zorile erei capitaliste l-au creat pe Dante, am fi gata să plasăm manifestul economiștilor americani cam pe la 1300. Dar doi Dante economiști ar fi prea mult. Să nu căutăm, însă, o explicație logică a originalității — scriitorii sînt plini de surprize și desigur că Adler și Kelso au vrut să sugereze ceva, cînd și-au intitulat opusul și „Manifest” și „capitalist”.

Evident, ei n-au putut folosi lozincile „Manifestului comunist”, pe care — după propria lor mărturisire — încearcă să-l desființeze... Oricine își poate da seama cum ar suna, de exemplu, „Capitaliști din toate țările, uniți-vă! Aveți totul de pierdut!”...

Sau, cum ar arăta, schimbat oarecum, titlul capitolului doi al cărții lui Marx și Engels, pentru a-l putea plasa în opusul lui Kelso și Adler. Adică, în loc de „Proletari și comuniști”, să se scrie „Proletari și capitaliști”. Asta ar fi de-a dreptul o provocare!

Să nu forțăm, însă, analogiile. În definitiv, în Australia mai există relații din comuna primitivă. De ce să nu apară acum cărți medievale?

Dar chiar dacă am trece peste micile defecțiuni — ca reaua-credință și ignoranța — ar trebui, totuși, să imputăm acestor economiști lipsa de onestitate... bibliografică. Ei citează în lucrarea lor diferiți alchimisti contemporani și peripateticieni financiari, dar neglijează cu totul pe inspiratorii lor beletristici. Căci, oricît le-ar ascunde, aceste surse ies la iveală. În vremea sa, marele Will nu se sfîșia să declare că și în subiectele din cele mai răspindite povestiri la modă sau din autorii clasici, Romeo și Julietta a circulat ca istorioară în Italia, mult înainte ca Shakespeare să fi scris: „Aici, în Verona-ncintătoare, a doua neamuri mindre veche ura...” și de peste un mileniu circulau „Vicțiile” lui Plutarh, cu acea pagină ce a inspirat tragedia „Antoniu și Cleopatra”. De ce, dar, M. Adler și L. Kelso se sfîșie să pomenască de Caragiale? „Serisoarea pierdută” se joacă pe scenele lumii de mulți ani, clasicul romin e unanim recunoscut. Nu era mai bine să fie citat Cațavencu la capitolul ce li indeamnă pe capitaliști la revoluția... capitalista, care transformă totul fără a schimba nimic? Adler-Cațavencu e sublim, iar Cațavencu-Kelso, mirobolant, în ipostaza tribunului ce predică o revoluție care, nu numai că nu elințește regimul existent, dar cheamă poporul american să găsească într-insul semnele înnoirii pe care noi (capitaliști — n.n.) putem să le dezvoltăm...”

Să presupunem, însă, că autorii l-au scapat din vedere pe Caragiale. Dar Capek, Karel Capek? Nu arată el în „R.U.R.” (Rational Universal Robot) o revoltă a mașinilor care-și ucid stăpînii? Și atunci, cum rămîne cu viitorul preconizat de cei doi economiști? Căci ei presupun o societate fără clase, în care o să existe numai... capitaliști sluiți de mașini. Muncitorii someri vor fi înalțurați ca niște „reziduri de producție” pe calea spre „pămîntul capitalist al făgăduinței”. Bine, dar cum rămîne cu roboții? Dacă roboții l-au citit cumva pe Capek? Și dacă degetele lor metalice o să-i înhațe de beregată pe marii industriași, sau, la Ingramădenla, chiar pe cîte un economist?...

Dar dacă și neglijează lui Capek e încă scuzabilă, cum rămîne totuși cu Twain? De ce e trecut sub tăcere inspirația datorată celebrei sale povestiri: „Cum am ajuns directorul unui ziar agricol”? Ei bine, n-ar fi fost indicat să se arate că opera celor doi autori americani poro-diaza istorioura lui Twain? Căci procedul e același: în povestirea marelui satiric se vorbește de popul care rodeste napi și de fasolea ce crește în ciorchine, iar în „Manifestul” „economiștilor” americani e vorba de societatea capitalistă „care va fi orînduirea fără clase a unor... stăpîni” (!) E umorul sec, anglo-american, care provoacă risul prin reducerea la absurd.

S-ar putea, însă, să greșim. S-ar putea ca cei doi „omniști de știință”, cei doi „cercetători”, să nu fi omis citirea autorilor de mai sus. Ci, pur și simplu, să nu fi auzit de ei. Pur și simplu, să-i fi creat ei din nou pe Farfuri și pe Cațavencu, pe directorul lui Twain care habar n-are de meseria pe care o face, să nu-și fi dat seama că titlul lucrării lor e contemporan cu Richard-Înîimă de Leu.

Dar lipsa aceasta se poate remedia: prin lectură. Se poate face asta înainte de a doua ediție a manifestului, înainte de marea revoluție universală a capitaliștilor care vor porni într-un marș al reinnoirii, braț la braț, cîntînd cîntece de dragoste.

Și, cu această ocazie, manifestul va putea fi ilustrat cu ceva mai mult, decît cu grafice sece. Căci asemenenă lucrare nu e o comunicare academică, ea trebuie să ridice... masele de industriași într-un efan unie de reimprospătare. Pentru asta, e bine să li se arate drumul către „pămîntul capitalist al făgăduinței”, nu numai în vorbe, dar și în poze. Poze din Kenya și Congo, din Algeria și Taiwan, poze cu someri din Wales, cu greviști parizieni, cu antifranchiști spanioli, cu demonstrații în apărarea lui Glezos... În ceea ce privește tirajele viitoarelor ediții, ele n-ar trebui să fie prea mari. Dacă opusul s-ar fi publicat în urmă de cincizeci de ani, ar fi circulat în toată lumea. Acum, nu s-ar mai vinde pe un sfert de glob, miine...

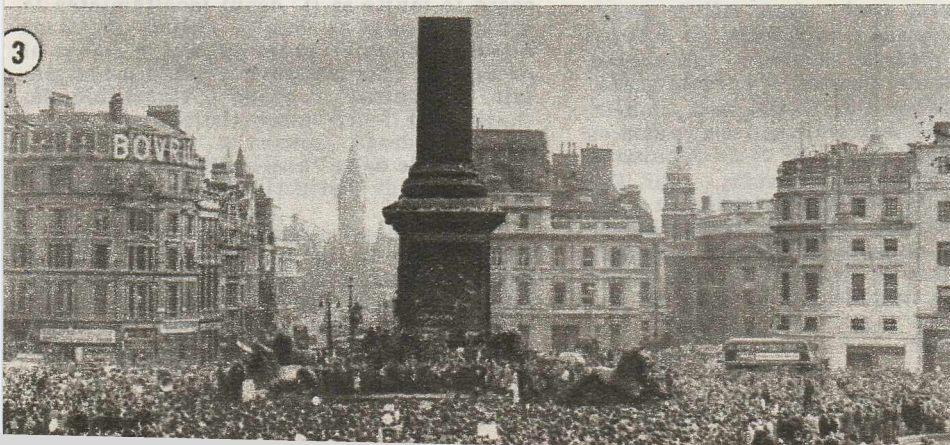
S-ar putea ca miine, cîteva sute de exemplare să ajungă.

Nu pentru a fi vindute industriașilor „revoluționari”, ci pentru muzeele unde, alături de societatea sclavagistă și cea feudală, își va lua locul și cea capitalistă. De aceea, e bine ca autorii manifestului sus-arătat să se gîndească de pe acum la o ediție muzeala.

C. BACIU

onda

MARSUL
PĂCII

Desen de I. KERSIN

Fotoreportaj de E. DASCĂLU și S. STEINER

Parcă ar fi un tren cu vagoane gri-albăstrui, în loc de verzi, fără locomotivă și lunecând liniștit, dar spornic, pe asfaltul șoselei. Este caravana autocarelor Oficiului Național de Turism, pornită, ca în fiecare sâmbătă la ora 16, să-și poarte veselii pasageri spre aer ozonat și vegetație diferită de cea din Cișmigiu...

Mică monografie în mers

ici n-a apucat caravana s-o cotească spre bulevardul Magheru, că în difuzoarele autocarelor se aude o voce: „Permiteți-mi să mă prezint. Sint cutare și cutare, vă însoțesc în calitate de ghid în excursia dv. și, de-a lungul ei, am să vă povestesc câte ceva despre cele ce vom întâlni pe drum“. Și, într-adevăr, chiar în dreptul aeroportului Băneasa, vocea se aude din nou, vestind că este una din cele mai moderne aerogări din Europa, că a fost construit în anul cutare, că are atâtea camere pentru găzduirea pasagerilor în tranzit...

La Puchenii, auzim că în biserica acestui sat, marele Grigorescu a executat primele sale lucrări murale... Numele orașului Ploești vine de la răzeșul Ploaie, care s-a stabilit aici prin veacul... Prahovenii sînt de fapt... ardeleni, ciobani care-și purtau turmele peste munți și s-au stabilit aici în anii... Cavalerii teutoni, care au întemeiat Brașovul, au vrut să alipească această cetate... Romeii papale, intrînd în conflict cu regii Ungariei...

Oamenii ridică sprincenele a mirare. Ia te uită, domnule! Am trecut de atîtea ori

pe drumul ăsta și habar n-aveam cîte lucruri interesante ascunde!...

Cărările vitejilor

A amurgit. Aninată parcă de crucea Caraimanului, răsare, timidă și galbenă, luna.

— Luna e palidă, fiindcă-și pierde nopțile — remarcă un tovarăș de drum cu o străveche pălărie bavareză pe cap.

— Cînd am auzit prima oară bancul ăsta — vine replica — pălăria dumată se mai afla încă, nouă-nouă, în vitrina negustorului...

Pufnind cu furie aer comprimat din frîne, caravana oprește în Sinaia. Coboară primii turiști. Coboară cele două trepte ale autocarului, ca să urce apoi... două mii de metri. La Bușteni coboară o altă serie, cu aceleași intenții. Pe cărările acestea — întunecoase și ziua, dar mi-te noaptea — pornesc grupurile către Virful cu Dor, Piatra Arsă, Babele, Diham, chiuind mai mult sau mai puțin ca tirolezii. Probabil că, peste 25-30 de minute, vor înceta să chiuie, ca să poată... gîfii. Dar n-are importanță. Cărările vitejilor au și ele un sfîrșit: luminața cabanei, păhărelul cu rom, cutia cu conserve și prețul primitor (faceți prinsoare că nouăzeci la sută dintre cei ce vor urca timp de 4-5 ceasuri vor mai dansa la cabană încă o oră, cel puțin, înainte de culcare?)...

Împrăștiind generos luminile farurilor pe șarpele de asfalt, caravana își urmează drumul. Predeal. Coboară cei ce vor urca pînă la... etajul I sau II al hotelului Carmen (mi se pare că liftul e stricat...).

Serpentinele Timișului. Cei din autocarul nr. 11 văd autocarul nr. 1 undeva... pe dedesubt. „Vaaai, ce frumos!“ — se aude un cor pe 55 de voci (lipsește vocea șoferului, care a mai admirat peisajul de cîteva sute de ori).

Ținută obligatorie: țîrlici!

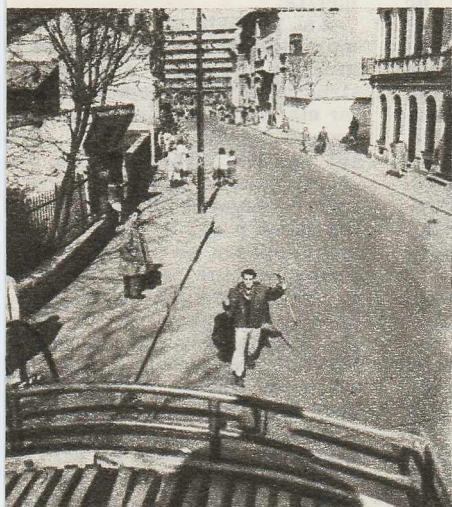
Orașul Stalin, punctul terminus. Caravana se rînduiește impecabil în fața hotelului „Carpați“. O parte dintre pasageri vor înnopta aici, pentru ca, a doua zi, să se documenteze la castelele din Bran sau Rîșnov, în niscaiva probleme ale orînduirii feudale. Ceilalți iau cu asalt autocarele deschise, care li vor transporta la Poiana Stalin. „Fără acoperiș? — se lamentează unul. La Mamaia mai înțeleg, dar aici?“... — și-și îmbracă pijamaua peste hanorac.

Călătoria s-a sfîrșit. Dar nu și aventurile. În holul minunatului hotel turistic, de curînd inaugurat la Poiana Stalin, o tovarășă politică te invită să-ți depui încălțămîntea la garderobă și să-ți încălți țîrlicii oferiți de direcția hotelului (intră în prețel global al excursiei). „Am mai pățit o dată așa: la geamia din Tulcea“ — spune o țîrnă blondă, căutîndu-și febril niște țîrlici ceva mai... șic. „Știi, dragă — spunea ea, mai țîrziu, partenerului de dans — pașii ăștia moi, de pîslă, dau o notă de distincție în plus tangoului“. Se consolase...

Și acum, dragi cititori, după aceste cîteva sumare reflecții (mult prea sumare, pentru bogăția momentelor), priviți și cîteva imagini fotografice luate într-una din aceste vesele, odihnitoare și instructive excursii săptămînale admirabil organizate de O.N.T.-Carpați.

TTI LA AUTOCARE

De ce să le fie frică?
Sînt doar împreună.
Și apoi, pînă la sol
sînt numai vreo... 12
metri!

Admirabilul hotel turistic de la Poiana Stalin, recent dat în folosința iubitorilor de munte.

ana pleacă din București la 4 fix. Dacă
4 și un minut, riști să rămii de căruță.
Pardon: de... autocar.

Ce credeți? Mai folosește la ceva urarea „Poftă bună“?

Sîrba din poiană. Din Poiana Stalin, adică.

cul și tinerețea au făcut totdeauna casă
chiar și în autocar, după cum se vede
exemplul acestor tineri muncitori de la
„Industria Bumbacului-B.“.

cu asemenea ajutor, mai merge...

Un grup de tineri și tinere, care vor să facă cunoștință cu niște... Babe. Sînt muncitorii de la Uzina Icechim din București: Constantin Udrea, Mioara Ștefănescu, Natalia Covali, Ianoș Carol, Elena Gheorghe și alții. ↓

PE COASTA CU NISII

Printre coloanele hotelului „Yalta”

Locul acesta pare a se fi născut într-un capriciu al naturii. Nu mai ea, natura, uneori poznașă, și-a putut permite o fantezie atât de îndrăzneată: să așeze chiar la doi pași de mare — de marea întinsă și sărată — un lac cu apă dulce. Un lac cu altă faună, cu altă floră decât a mării, de care, de mii de ani, poate, îl desparte doar o suviță de uscat. O suviță de pământ care se strecoară între mare și lac, purtând în spinare vile și parcuri, până ce pătrunde adânc într-un ținut al nisipului — al celui mai fin nisip de pe litoral. Recunoașteți, desigur, locul. E Mamaia, cu țărnul ei din dreapta mingiat de valurile spumoase și sărate ale Mării Negre — și cu cel din stînga scaldat de apa dulce a Sîutghiolului. Mamaia, în fața căreia soarele impurpura răsare dimineța direct din mare și apune seara în lac.

Oare câte locuri în lume sînt atât de fermecătoare ?

★

Un milion de trandafiri, de petunii și de garoafe japoneze trec acum, în aceste zile de primăvară, din sere, în parcurile și scuarurile de la Mamaia. Sînt florile cu care cocheta stațiune maritimă își va întîmpina, peste o lună, oaspetii estivali.

Milionul de flori și noile parcuri nu-s, desigur, singura surpriză a apropiatului sezon de vară. Plaja de la Mamaia își așteaptă oaspeții, cu vile noi, cu hoteluri noi, cu complexe turistice noi.

După Eforie, care anul trecut a devenit o elegantă, modernă

și confortabilă stațiune maritimă, azi, în '59, a venit rînd Mamaiei. Cu beton, cu fier forjat și cristal, cu talent și îndrăzneală, arhitecții, inginerii și constructorii aduc acum și acest colic al litoralului la nivelul pe care merită.

Am poposit aici, în toiuul ur mari bătălii: bătălia pentru terminarea la vreme a noilor construcții, pentru reamenajarea celor mai vechi, pentru reînnoirea aproape totală a stațiunii. Frontul acestei bătălii, de pe urcăreia țara se alege, de fapt, încă o elegantă stațiune maritimă (pentru că, în realitate, până acum, aci era un embrion de stațiune), este un vast șantier, ca în lat se întinde de la marea mare și, în lung, de la marginea Constantei, pînă la nord Mamaia, acolo unde dunele de nisip fin creează o ipotetică Săhară, pe coasta Pontului Euxin.

Se construiesc uriașe și somptuoase clădiri care, la vară și în verile viitoare, vor găzdui mii de vilegiaturisti.

Ca și Eforia, în continuă dezvoltare, Mamaia se va îmbogăți nu numai cu clădiri somptuoase pentru cazarea oaspeților. Același linii elegante, pentru clădirile restaurantelor, pentru cele ale cluburilor, pentru magazinele pergole — toate într-un stil modern, în culorile mării și al litoralului: albastru, alb, verde.

Ce va fi aici, în plin sezon? O.N.I. Carpați, amfitrion la Mamaia, va găzdui în această vară nu numai puțin de vreo 40 de mii vilegiaturisti. Noul hotel „Yalta”, minunată realizare arhitectonică, va rivaliza, fără îndoială, cu binecunoscutul „International” „Tomisul”, un alt nou hotel, va fi inaugurat la sfîrșitul lui mai. Alte elegante și confortabile ho-

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI.

Vocea mării

Savantul sovietic academician V. V. Sulikin a studiat așa-numita „voce a mării” și a ajuns la concluzia că infrasunetele emise de valurile mării pot fi puse în slujba omului, pentru prevenirea furtunilor.

Infrasunetul nu poate fi auzit cu urechea omenească, deoarece se propagă cu o viteză uluitoare, întrecînd orice furtună.

Unii locuitori ai mării, printre care meduzele, sînt în stare să perceapă infrasunetele, luîndu-și, totodată, și măsurile necesare. Ele se scufundă în apele liniștite ale adîncurilor, im-

ediat ce simțesc apropierea pericolului.

Institutul politehnic din Lvov (Ucraina) a creat un aparat capabil să înregistreze, cu ajutorul oscilografului catodic, infrasunetele. Înzestrate cu aceste aparate, vasele aflate în larg nu vor mai fi la discreția forțelor oarbe ale naturii: cînd oscilografele vor indica apropierea furtunii, măsurile de adăpostire în porturi sau de îndepărtare din zona periclitată vor duce la evitarea întîlnirii — uneori cu sîrșit tragic — dintre navă și uragan.

Alimente pentru zborul interplanetar

Întreprinderea de produse alimentare din Vuhan a început fabricarea unor biscuiți și bomboane speciale, în a căror compoziție intră, în primul rînd, algele verzi. E vorba de niște plante unicelulare cultivate cu mare grijă de un grup de tineri

cercetători științifici ai Institutului de hidrobiologie al Academiei de Științe din China.

Conținutul de albumine al acestor alge este de 4 pînă la 10 ori mai mare decît al tuturor cerealelor. De asemenea, ele conțin și alte substanțe nutritive, strict necesare corpului omenească.

Datorită acestor caracteristici, oamenii de știință chinezi consideră că biscuiții și bomboanele respective sînt alimente foarte potrivite pentru călătoriile interplanetare, călătorii de lungă durată, în care călătorilor trebuie să li se asigure condiții speciale.

Chirurgie preistorică

Într-o peșteră din nordul Franței a fost găsit scheletul unui om care, după socoteile savanților, trebuie să fi trăit acum vreo 45.000 de ani.

După cum s-a stabilit, acest om a murit în urma unui accident provocat de o avalanșă de

pietre. Medicii care au studiat scheletul au remarcat că omul preistoric căruia i-a aparținut suferise — cu mult înainte de moarte — „o operație” la unul din brațe.

Operația a fost făcută cu cel mai vechi instrument chirurgical din lume — un topor de piatră cu care i s-a amputat brațul bolnav.

Aviația în ajutorul meteorologiei

Meteorologia a dat întotdeauna un ajutor prețios aviației, semnalîndu-i intemperii ne-

favorabile zborului. Iată că, rîndul ei, aviația vine azi în ajutorul meteorologiei, punîndu-i la dispoziție aparate cu reacție, special utilizate, care, zburînd la o înălțime medie de 16.000 metri, sondează straturile atmosferice pe care le străbat. În același timp, avioanele meteorologice vor lansa rachete cu ajutorul cărora se va putea sonda atmosfera pînă la 45.000 metri altitudine. Experiențe înconunate de succes cu această nouă metodă de „detectare” timpurii s-au făcut atît în Uniunea Sovietică, cît și în alte țări

O „Mare Moartă” în Kazahstan

În Kazahstan, în raionul petrolifer Eruba, a fost descoperit un lac de asfalt, adică un miazăcămînt de bitum natural, care conține pînă la 95% bitum pur. După afirmațiile geologilor, lacul își are izvorul la o adîncime foarte mare, în scoarța terestră.

E AUR

eluri — „Albatrosul“ (inaugurat
nui trecut). „Central“, „Modern“
i „Palas“ (ale căror lucrări vor
terminate în mai-iunie)— vor
de asemenea, la dispoziția vile-
iaturiştilor. Cum va arăta Mamaia
seara, cind aceste uriaşe
lădiri vor străluci, ca şi străzile
caţiunii, de lumina fluorescentă,
lesne de înţeles.

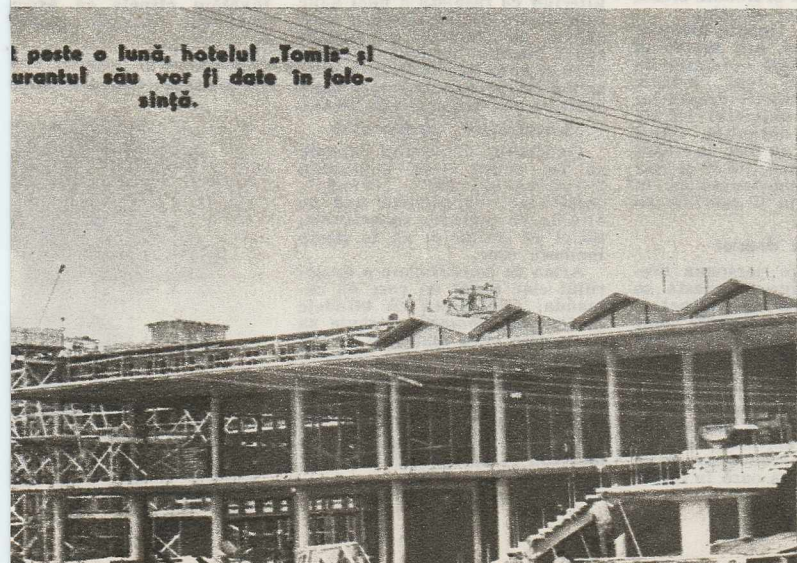
★

Un lucru nou intervine şi în
e priveşte legătura între Con-
stanţa şi Mamaia, mijloacele de
ransport în comun pentru zecile
e mii de oameni care, în vară,
or circula în această parte a lito-
alului: o dată cu sezonul de
ară, pe aceeaşi şosea pe care cir-
ulă autobusele va fi dată în
losintă şi o linie de troleibuse,
ngă de şapte kilometri. Prima
nie de troleibuse din Dobrogea.
Hă surpriză: între Mamaia şi
elelalte staţiuni maritime de pe
teral va mai apare un nou mij-
de transport. E vorba de
axiurile marine, ce vor „circula“
e Marea Neagră. În momentul
e faţă ele se află încă în con-
strucţie la şantierele navale de la
lteniţa, dar peste puţină vreme
or acosta la cheiurile Mamaiei
i ale Constanţei.

Nu ne oprim aici. Mamaia va de-
eni, în '59, un centru important
l sportului nautic. Amenajările
e pe lacul Siutghiol, făcute sub
uspiciile clubului nautic „Ma-
ina“, dovedesc că staţiunea va
i locul de întâlnire al marilor
atrecheri între canotori, precum
i un loc de agrement. Ambarca-
iunile sportive, lustruite şi di-
hisite, sînt de pe acum gata să-şi
idice velele. Aşteaptă nu vînt
avorabil, ci primii prieteni ai
ării. Şi, pînă la sosirea lor, nu
ai e mult...

F. URSEANU
Fotografiile autorului

Agada de zidari a meşterului Gh.
obra vă salută de la înălţimea
ula din etajele hotelului pe care-l
construiesc. →

În peste o lună, hotelul „Tomis“ şi
urantul său vor fi date în folo-
sintă.

Dincolo de această tablă
indicatoare, intrăm în do-
mentul marilor construcţii:
hotelurile „Palas“, „Mo-
dern“ şi „Central“.

Din istoria celor trei
Internationale

ORIZONTAL: 1) Președintele de onoare al Partidului Comunist din S.U.A., autorul volumului „Istoria celor trei Internaționale”. 2) Ziua internațională a oamenilor muncii (2 cuv.) — Verbul clasei muncitoare în fața atacurilor pe care burghezia le dă împotriva drepturilor cucerite de cei ce muncesc, prin lupte grele. 3) Locotenent — ... Sumac, cunoscută cîntăreață sud-americană — Pentru sprijinit vița de vie. 4) Hamei — Unitate internațională pentru măsurarea intensității curentului electric (pl.). 5) Colectiv botanice — Început și sfîrșit de raport — Go... Jo, cunoscut activist pe tărîm obște din R.P. Chineză. 6) Antenele! — Capitala europeană unde, în 1864, a fost întemeiată Internaționala I — Oraș străvechi în Siria. 7) Arbust din familia rozaceelor — În Kuweit — Adverb de loc. 8) Transilvania în abreviere rebușistă — Instrument de muzică populară românească apreciat la competițiile internaționale — Cer! 9) Localitate elvețiană unde s-a ținut o importantă conferință, în aprilie 1916, care a contribuit la formarea Internaționalei a III-a — Liniștea... 10) ...Shima, insulă japoneză — Trec prin foc — Aluzie... pe jumătate. 11) Leșin! — Pronume interogativ — Cunoscută luptătoare comunistă germană, conducătoare conferinței femeilor care s-a ținut la Berna în martie 1915 și, mai apoi, fruntasă a Partidului Comunist din Germania. 12) Numele conspirativ al conducătoarei Partidului Comunist din Spania — Reni decapitată... 13) Acela — Notă muzicală — Onescu Nicolae — Comitet sindical. 14) Cunoscut luptător și conducător al mișcării socialiste germane, unul dintre întemeietorii Ligii Spartacus, ucis de reacțiunea germană, o dată cu Roza Luxemburg (2 cuv.).

VERTICAL: 1) ...Florin, cunoscut fruntas al Partidului Comunist din Germania și membru al prezidiului Comitetului executiv al Internaționalei a III-a (1894-1944) — Kara... locuitor al unei republici sovietice socialiste autonome din Asia Centrală. 2) Cîntecul de luptă și victoria al proletariatului de pretu-

tindeni. 3) Lecuț! — Matei Barbulescu — Culoare — Trec peste un obstacol. 4) Instrument folosit pentru trăsare, măsurare sau verificare de dimensiuni (pl.) — Adverb. 5) Bluze rurale — Risipit — Cîntec tirolez. 6) Poreclă dată soldaților americani invitați să părăsească țările pe care le-au ocupat după cel de-al doilea război mondial — Pene! — Capitala unei țări socialiste din Asia. 7) Nemuritoare operă a lui Gorki, considerată drept primul roman realist-socialist din literatura mondială — Fluviu european. 8) Localitate elvețiană unde a avut loc, în septembrie 1915, o conferință socialistă care a fost germele Internaționalei a III-a — Cum este proletariatul sub capitalism. 9) Ape! — Metal alb (K=c). 10) Diftong — Ere! — Strălucește ca rubinul pe cel mai înalt turn al Kremlinului. 11) Ligă consecvent revoluționară, creată în 1916 de către aripa de stînga a social-democrației germane, care chema la formarea unei „noi Internaționale a muncitorilor” — Pronume. 12) Așa cum sînt proletarii din toată lumea — Cap de locomotivă — Personaj dintr-o comedie de

Victor Ion Popa, care pledează împotriva urii naționale și rasiștilor. 13) Cea a revoluțiilor proletare a început o dată cu Marea Revoluție Socialistă din Octombrie — Simbolul pasului bătut pe loc de dezvoltarea forțelor de producție capitaliste, în epoca imperialistă — Sălbatică lui lege este și astăzi practică de huliganii reacționari din S.U.A. (y=1). 14) Simbolul mersului înapoi — Curent care, urmărind concilierea intereselor de clasă ale proletariatului cu interesele burgheziei, a dus social-democrația de dreapta și Internaționala a II-a la un faliment total.

Noutăți în tehnica filmului

„Film pe bandă lată” este poate o expresie încă necunoscută multora dintre amatorii de cinematograful, dar va deveni în curînd o noțiune curentă.

Hemoragiile digestive

S-ar putea afirma că nimic nu impresionează mai mult pe bolnav sau pe cel din jur, decît apariția unei hemoragii digestive manifestate deosebi sub forma vărsăturii de sînge (hematemă). Hemoragia digestivă este impresionantă și prin faptul că, în caz, primul simptom și cel de „alarmă” al unei maladii care evoluează fără alte manifestări exterioare.

Se înțelege prin hemoragia digestivă o pierdere de sînge poate avea loc pe toată lungimea tubului digestiv, începînd la esofag și pînă la rect, și care se exteriorizează, fie sub formă de vărsături de sînge, fie sub forma unui scaun cu sînge (melena). Aspectul singelui vomat diferă, în funcție de abundența în rîngii și de timpul cît a stagnat sîngele în stomac.

Astfel, în hemoragiile mari și care survin brusc, bolnavul vărsă sînge roșu, proaspăt și fără cheaguri. Cînd hemoragia este de vîitate mijlocie și sîngele a stat oarecare timp în stomac, bolnavul vărsă un conținut negricios și plin de cheaguri. Cînd hemoragia este mică și sîngele, care a stagnat mai multă vreme în stomac, suferit acțiunea digestivă a sucului gastric, aspectul hematei este acela al drojdiilor de cafea.

Cînd sîngele revărsat în cavitatea gastrică sau intestinală este eliminat prin scaun, aspectul acestuia este asemănător, în ce privește consistența și culoarea, cu păcura.

Hemoragia digestivă, fie sub formă hematemă, fie sub formă melenă, este întotdeauna totdeauna de semnle unei hemoragii grave ca: neliniște, agitație, paloare, sete intensă, sudori reci, urtică, leșinuri trecătoare, puls foarte frecvent (120-140 de bătăi pe minut) și tensiune arterială scăzută — semne care caracterizează o stare gravă, cunoscută sub denumirea de „șoc hemoragic”.

Hemoragia digestivă nu poate fi considerată ea însăși o boală, ci o manifestare comună mai multor boli. Cauzele unei hemoragii digestive pot fi diverse; printre cauzele locale se întîlnesc ale stomacului, ale esofagului sau intestinului (ulcer, găs polipi, tumori, cancer etc.).

Printre cauzele „îndepărtate” (extragastrice) se numără: hipertensiunea arterială (cirozele) și ale căilor biliare, bolile splinei, hipertensiunea arterială, diverse intoxicații cu substanțe toxice sau medicale etc. Din toate acestea, ulcerul gastric și duodenal reprezintă aproape jumătate din cauzele hemoragiilor digestive.

Este de înțeles că tratamentul unei hemoragii digestive, în primul rînd, oprirea hemoragiei și salvarea bolnavului din starea de șoc și, în al doilea rînd, suprimarea cauzei care produce. Altcori, de pildă în cazul unei hemoragii de natură roșie, sîntem nevoiți de multe ori să recurgem la intervenția chirurgicală de urgență, care suprimă cauza și totodată și el el — hemoragia. Gravitatea și tendința de repetare a hemoragiei digestive fac ca ele să fie considerate urgențe medicale-chirurgicale.

În orice caz bolnavii cu hemoragii digestive trebuie transpuși neîntîrziat la cele mai apropiate spitale, pentru a sta sub supraveghere medico-chirurgicală și de laborator.

Tratamentul acestor bolnavi dispune astăzi, printre altele, mijloc extrem de eficace: transfuzia de sînge. Grație practicii transfuziilor pe o scară din ce în ce mai largă și cu o tehnică modernă, mii de bolnavi cu hemoragii digestive grave au fost salvați sau aduși în situații de a suporta intervenția chirurgicală salvatoare.

La Moscova a fost proiectat un scurt-metraj experimental, realizat cu acest nou sistem.

Spre deosebire de filmul obișnuit, filmele pe bandă lată, după cum le arată și numele, sînt înregistrate pe o peliculă de 70 mm, în loc de 35. Dacă un

asemenea film se proiectează pe ecran arcul, de mari dimensiuni, spectatorii au impresia că sînt în mijlocul acțiunii.

Turnarea se face cu un aparat, spre deosebire de sistemele, cum e cînerama, pentru același efect, se folosesc aparate.

SFATURILE practice

Calitățile terapeutice ale lăptucilor și urzicilor

Cercetătorii în materie de alimentație și biologie sînt unanimi în a recunoaște calitățile terapeutice și profilactice ale salatei verzi și ale urzicilor. În afara unor anumite afecțiuni gastrice sau hepatice, care nu tolerează dozarea fierului în alimente — și despre care am pomenit într-un număr trecut — salatele și urzicile sînt extrem de folositoare corpului.

Lăptuțele obișnuite (Lactuca sativa), care se recolectează pînă la mijlocul verii, sînt alimente valoroase nu numai prin conținutul lor de vitamine și săruri minerale, ci și prin albumina lor, care — deși redusă cantitativ între 1 și 2% — este foarte însemnată din punct de vedere calitativ. În plus, analiza chimică a constatat în frunzele lăptucilor prezența unui element care are un efect calmant asupra nervilor și produce un somn odihnitor. În sfîrșit, un alt element descoperit în lăptuți este Hyoscymin-ul, care potolește crampele.

Cea mai indicată formă de consumare a lăptucilor este aceea a salatei care, în loc de oțet, e bine să fie preparată cu zeamă de lămie. La rîndul lor, urzicile (Urtica dioica), aceste „buruieni” desconsiderate, care cresc la întîmplare, pe lîngă garduri și pe la marginea pădurilor, ascund multe substanțe folositoare nutriției. Ele conțin fier, clorofilă, lecitină, secretină taninică, acid formic, mucine, ceară carotină, vitamina A și multe săruri minerale, printre care calcar și calciu, sub formă de azotați, magneziu, mangan etc.

Datorită secreției, urzica stimulează funcțiunea glandelor gastro-intestinale. Datorită taninului, posedă calități antihemoragice, iar prin conținutul ei de fier și clorofilă influențează mărirea numărului de globule roșii în sînge. Urzica exercită, deci, o acțiune energică asupra procesului metabolic și, adeseori, e recomandată ca un prețios auxiliar în tratarea diabetului, după cum s-a constatat că ajută la combaterea reumatismului, a gutei și a urticarilor.

Urzicile se pot consuma ca mîncare, ca supă și chiar ca salată — aceasta din urmă preparîndu-se numai din mlădițe și din frunzele tinere care abia au mijl.

În sfîrșit, din frunzele lor se poate face un ceai medicinal bun pentru combaterea colicilor renale, a crampelelor stomacale, catarului gastro-intestinal și a anemiei. Același ceai se poate utiliza și ca loțiune împotriva căderii părului.

JOSIANA

La întrebările cititorilor

CUM SĂ DRESĂM UN CÎINE LUI

La întrebarea tov. Grigore Ardeleanu, tehnician miner din Comănești, am arătat în „Flacăra” nr. 6 cum trebuie să creștem un pui de cîine lup, lată, acum, primele elemente de dresaj.

Condiții preliminare dresajului

Cîinele este un animal cu înșușiri prețioase. Pentru a le folosi și stimula el trebuie dresat cu multă grijă și atenție.

Dresajul nu trebuie început, însă — așa cum am arătat și în primul material — înainte de vârsta de 9-12 luni. Printre condițiile preliminare dresajului este aceea ca animalul să fie sănătos și bine dezvoltat. Cîinii ai căror părinți au fost, la rîndul lor, dresați se dresază și ei mai ușor, deoarece moștenesc de la părinți disciplina și ușurința de a înțelege.

Despre dresor

În ce privește persoana dresorului, este bine ca acesta să fie înșuși stăpînul cîinului; animalul îi va cunoaște mai bine vocea, obiceiurile. Dresorul trebuie să iubească animalele, mai ales cîinii, să nu fie nervos, să știe că, prin bătăie sau răcnete, animalul nu poate decît să fie înrăit. Marele dresor rus V.L. Durov a obținut rezultate remarcabile în munca sa, folosind, pentru prima oară în lume,

metoda blîndeții, în locul vechilor metode de dresaj bazate pe bătăi sau alte constrîngerii dure-roase aplicate animalului.

Dresorul nu trebuie să aștepte „mînuiri” de la „elevul” său; el e dator să vadă cu ce aptitudini e înzestrat în mod special animalul (auzul, mirosul, vîzul, curajul etc.) și să îl cultive și dezvolt. O mare atenție trebuie acordată recompenselor și mingierilor ca răsplătă a unei bune executări a comenzii. Cu o mingiere, un „bravo”, un biscuț sau o bucăciță de carne, servite după un exercițiu de dresaj reușit, se pot obține rezultate mai mari decît cu cea mai crîncenă bătăie.

Comenzile dresorului

Comenzile dresorului trebuie să fie scurte — de maximum 2-3 silabe (ca: „jos!”, „culcat!”, „șezi!” etc.) — și diferite una de alta în ce privește sonorizarea, astfel ca animalul să le poată memora ușor.

Arma de constrîngere a dresorului este tonul cu care dă comanda: pronunțată cu blîndețe la început, comanda trebuie să fie rostită ceva mai tare în caz de refuz și, la nevoie, strigată. Dar nici într-un asemenea caz nu trebuie să depășim anumite limite, deoarece cîinele este foarte sensibil și strigătele nervoase sau prea brutale pot să facă din el un animal fricos și neascultător.

La dresaj e bine să-l cheam pe nume; iar atunci cînd pe lucru nepermiș, e bine folosim un cuvînt — totdeauna același — prin care cîinele înțelege că-i dezaprobam lumea folosesc în această sil termeniul „fui!”

În continuare, într-un mod concret, vom arăta cum trebuie învățăm cîinele să execute serie de comenzi elementare.

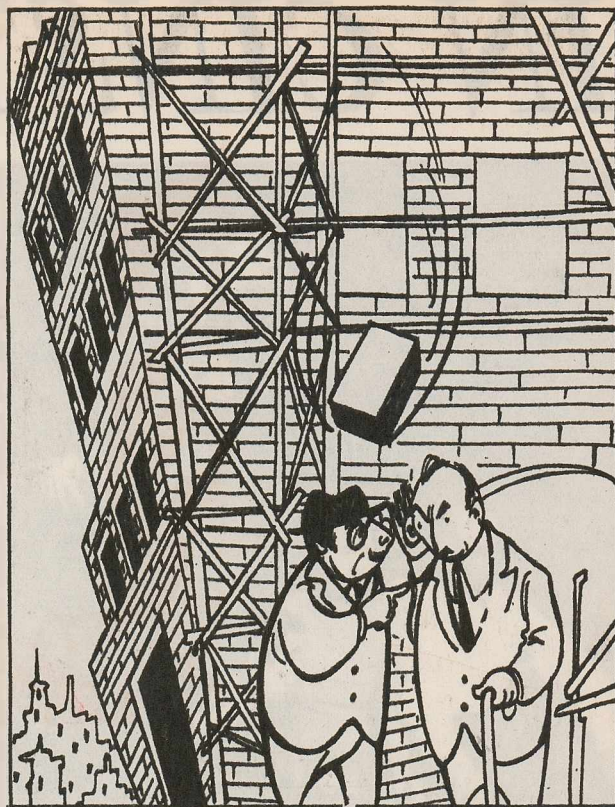
Înținut de lesă, „elevul” este să execute comenzile dresorului.

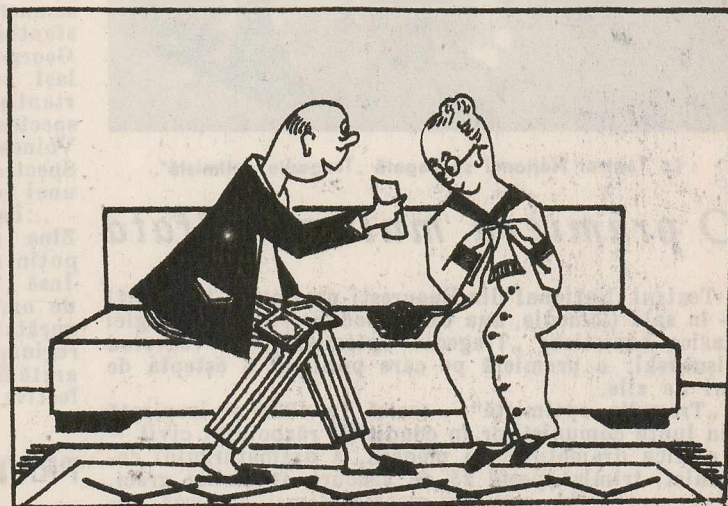
1 Mai 1959

Desen de A. ANDRONIC

Foștii între ei: „Dacă chestia cu construcțiile nu e numai zvon, să-mi cadă mie ceva în cap!”...

Desen de V. VASILIU

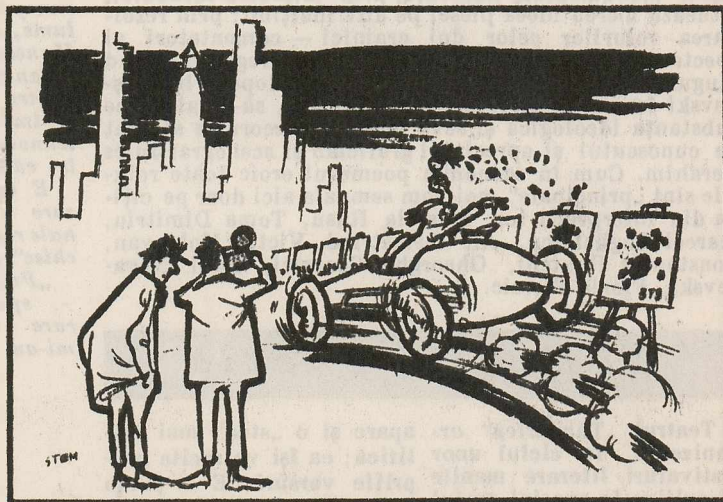
La Institutul de geriatrie
— ... și asta e fotografia mea, când eram bătrîn...

Desen de L. LIVADARU

„Halterofilul” sau avantajele sportului profesionist

Desen de B. ARTIN

Artă „made in U. S. A.”

— A obținut cele mai bune performanțe în pictura de... viteză... Termină o expoziție în cinci minute!

Desen de St. MUNTEANU

ÎN CINSTEA LUI 1 MAI

La Teatrul Național se repetă „Tragedia optimistă”.

O premieră mult așteptată

Teatrul Național din București prezintă — în sfârșit! — în sala Comedia, una din capodoperele dramaturgiei clasice sovietice: „Tragedia optimistă” de Vsevolod Vișnevski: o premieră pe care publicul o aștepta de ani de zile.

„Tragedia optimistă” — scrisă în 1933 și inspirată din lupta comunistilor în condițiile războiului civil — e replica dramaturgului modern, a dramaturgului comunist, trimisă, peste 25 de veacuri, tragicilor greci. Aici, sacrificiul eroului — moartea femeii-comisar trimise de partid în flota din Marea Baltică deschizând perspectiva unui viitor fericit pentru generațiile ce vor urma — capătă sensul unui act major, pozitiv: e tragedia optimistă. Prin compoziții actoricești ridicate la diapazonul suflului antic; prin folosirea unui singur decor monumental, dar care, prin mișcarea turnantei, situează mereu ideea piesei pe alte înălțimi; prin rezolvarea rolurilor celor doi crainici — comentatori ai spectacolului, în stilul corului tragic — regizorul Vlad Mugur și-a propus să interpreteze capodopera lui Vișnevski în sensul unui mare poem eroic, să-i valorifice substanța ideologică și seva poetică. Decorul e semnat de cunoscutul și apreciatul grafician și scenograf Jules Perahim. Cum în economia poemului eroic toate rolurile sînt „principale”, noi vom semnala aici doar pe câțiva din interpreții lor: Marcela Rusu, Toma Dimitriu, Marcel Anghelescu, Al. Demetriad, Victor Moldovan, Constantin Rautchi, Gheorghe Cozorici, Paul Nagevski, Florin Piersic.

Să iubim poezia

Teatrul „Tândărică” organizează, în ciclul unor festivaluri literare menite să cultive în special gustul pentru poezie al micilor spectatori ai teatrului, o seară de versuri închinată muncii. Câțiva actori cunoscuți vor recita versurile poezilor noștri fruntași. Va

apare și o „stea” mai mitică; ea își va recita propriile versuri. E o poeta nouă. Se numește Venera Dobrescu și e elevă în clasa a X-a, la liceul „Gheorghe Lazăr”, și, totodată, membră a cnaclului „Th. Neculuță”.

„SCHIMBUL DE MÎINE”

Să ne cunoaștem mai bine!

Tindra regizoare Marta Meszaros a terminat filmul documentar de scurt metraj „Schimbul de mîine”. Aduși în prim-plan, trei tineri eroi, Mihăiță Ionescu (lăcătuș), Ion Ilie (electrician) și Iustina Munteanu (strungăriță) ilustrează viața fericită a celor 1.200 de elevi ai Școlii profesionale nr. 4 (din Galvani-Tei), unde „schimbul de mîine” își apropie nu numai 8 meserii de bază și cunoștințe generale, ci și etica profesională a muncitorului epocii socialiste.

„Totmai aceasta este ideea pe care am vrut s-o servesc

în film — spune Marta Meszaros, regizoarea și scenarista documentarului. Am vrut să însușuș tineretului din școlile profesionale dorința de a cere mai mult de la sine însuși; am vrut să-i arăt că, astăzi, profesiunea de muncitor nu mai poate fi exercitată mecanic, ci că ea trebuie trăită ca o vocație și ca o menire, concepută ca o carieră care poate realiza integral personalitatea omului”.

Filmul are un comentariu semnat de poetul Dan Deșliu.

Regizoarea a lucrat în colaborare cu operatorul Constantin Ionescu.

Ce ne spune „Voinicul de oțel”

Teatrul de estradă al regiunii București prezintă premiera „Ș-am încălecat pe-o șă”, care e o binevenită încercare de a găsi formula adecvată pentru un spectacol de estradă menit publicului sătesc. Textul e semnat de Nicușor Constantinescu în colaborare cu George Voinescu. În același timp, Nicușor Constantinescu își asumă regia spectacolului, iar George Voinescu, scenografia. Spectacolul are caracterul unei ferii alegorice.

... În palatul ei fermecat, Zina basmelor a rămas puțin cam în urma vieții. Însă „Voinicul de oțel, fiu de om” o scoate din singurătate și o conduce prin regiunea București... El îi arată Zinei gospodăriile colective, căminele culturale,

bibliotecile sătești (unde îl întâlnesc pe Anton Pann și pe Moș Ion Roată). Voinic, însă, să ajungă. În „Țara visurilor”, Zina basmelor și Voinicul de oțel vor trebui să treacă prin pădurea cu uscături și să învingă balaurul cu 7 capete. Fiecare cap are un nume: se cheamă Dușmanul de clasă, Birocratul, Zvonistul, Leneșul, Bețivul etc. După ce vor trece și prin „Cefatea de foc”, unde se călesc oamenii, Zina și Voinicul — visul și realitatea — se vor însoți și toate regiunile țării vor juca la nunta lor ca în povești, după muzică de: Mălineanu, Dendrino, Emanoil Elenescu, Chirulescu, coregrafia fiind semnată de Oleg Danovski și Adriana Dumitrescu.

PRIVIND PRIN „FERESTRELE DESCHISE”

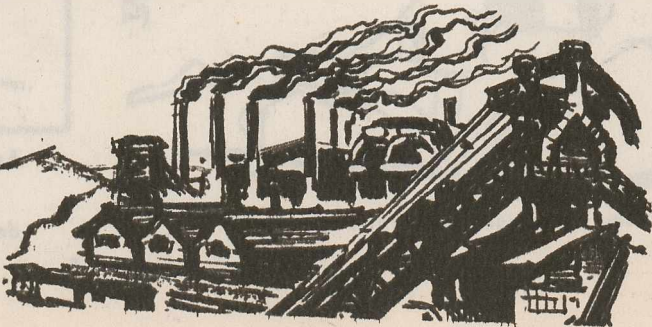
Pe scena noii săli a Teatrului „Constantin Nottara”, un bloc muncitoresc din Hunedoara își ridică stururile și iată că putem privi prin ferestrele deschise... Vom face cunoștință aici cu o întreagă lume, cu lumea cocului, a Hunedoarei, cu o întreagă umanitate care, în lupta pentru sporirea producției și îmbunătățirea proceselor tehnologice, își formează și își câștigă caracterele.

E vorba de o nouă realizare a dramaturgiei originale românești: „Ferestre deschise” de Paul Everac.

„Prin spectacolul acesta — spune Horea Popescu, care semnează regia — mi-am propus să servesc

ideea continuei îmbogățiri sufletești și intelectuale a oamenilor muncii, pe măsură ce se creează baza materială a socialismului, pe măsură ce crește productivitatea muncii și nivelul de trai. Am vrut să ilustrez viața noastră contemporană, o viață tumultuoasă în seninătatea ei. Am încercat să captez ceva din poezia vigoasă a mediului industrial din zilele noastre”.

Scenografia spectacolului e semnată de Tony Gheorghiu. În cîteva din rolurile principale: Neamțu-Ottonei, Titus Lapteș, Corina Constantinescu, Iulian Neculescu, Andrei Codarcea.

Compozitoarea Hilda Jerea, mereu prezentă în arena cîntecului revoluționar de mase, a compus anul acesta primul său cîntec de 1 Mai. Cu o strofă ritmică, scandată, cu un refren cantabil, larg, noul cîntec al Hildei Jerea, „Scumpă zi de sărbătoare” (pe un text de Mihai Teodorescu), își va cuceri, desigur, locul cuvenit în memoria muzicală a maselor.

Noi, însă, vom sta astăzi puțin de vorbă cu Hilda Jerea, pe altă temă.

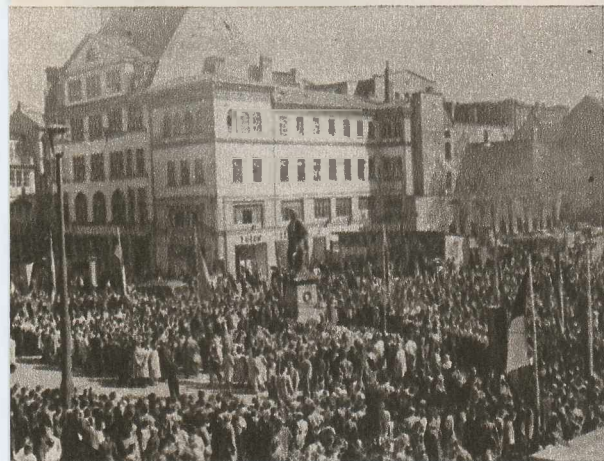
La Uniunea Compozitorilor, Hilda Jerea poartă responsabilitatea colectivului pentru stringerea relațiilor dintre membrii uniunii și oamenii muncii. Acest colectiv a organizat, în cinstea zilei de 1 Mai, o manifestare artistică: 3 coruri muncitorești (corul F.R.B., corul uzinei „Republica” și corul Finanț-Bănci) au concertat recent, în Palatul Uniunii, în fața compozitorilor.

— Am oferit, în felul acesta, compozitorilor — spune tov. Hilda Jerea — posibilitatea de a lua contact în mod concret cu corurile muncitorești. Nu este singura inițiativă de acest fel a colectivului nostru. La începutul lunii aprilie, am organizat o consfătuire între compozitori și responsabili culturali ai marilor întreprinderi; ca urmare a acestei consfătuiri, compozitori cu preocupări variate (autori de muzică de masă, de muzică de cameră, de muzică ușoară) vor fi trimiși să îndrumeze corurile din marile întreprinderi. La sfârșitul primăverii, trei brigăzi de compozitori tineri și mai puțin tineri vor pleca respectiv la Reșița, pe un șantier al tineretului, și într-o gospodărie colectivă, atât ca să sprijine viața culturală de acolo, cît și ca să se inspire din suflul și ritmul vieții noi. Necunoscînd, mulți dintre noi, destul de limpede posibilitățile tehnice și de interpretare ale corurilor pentru care compunem, scriem uneori într-un chip prea complicat, prea dificil. Pe de altă parte, noi, compozitorii, ne plîngem — și în mod îndreptățit, cred eu — de comoditatea unor dirijori. Azi, cînd muzica noastră revoluționară de masă s-a dezvoltat și cantitativ, și calitativ, unii dintre aceștia continuă să programeze aceleași cîntece. Iată, dar, scopul imediat al manifestărilor și inițiativelor întreprinse de colectivul nostru: stringerea legăturilor cu artiștii amatori.

ÎN JURUL GLOBULUI

MAȘINA A 800-1.000 DE OAMENI este înlocuită cu ajutorul mașinilor construite în U.R.S.S. și care recoltează, selectează și ceasă de pe plantații.

HALLE (R. D. GERMANĂ), în Marktplatz, unde se află o statuie a compozitorului german Händel, a avut loc recent o manifestație cu prilejul comemorării a două sute de ani de la nașterea marelui muzician.

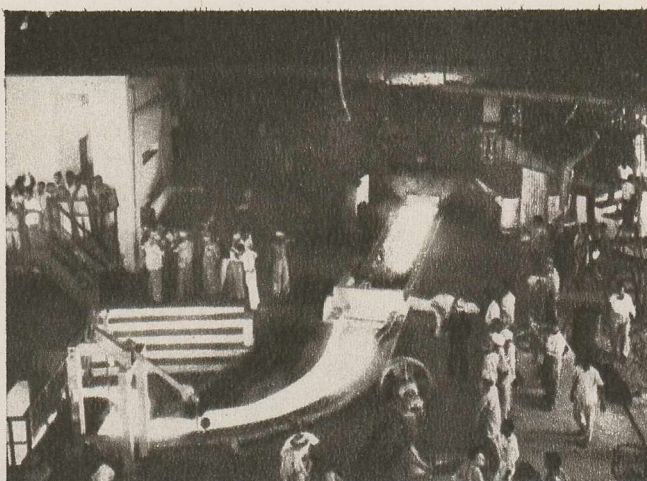

CRANIUL UNUI MAMUT sau al unui urias elefant, despre care se bănuiește că avea o vechime de un milion de ani, a fost descoperit recent, cu prilejul unor săpături, în împrejurimile Romei.

INUNDAȚII CATASTROFALE în ARGENTINA. Așa au arătat, în ultimele zile, străzile din Buenos Aires.

SCOS DIN ADÂNCUL APELOR, vasul „Kiangya”, scufundat înaintea eliberării Chinei — de bandele gomin-daniste ce fugeau spre Taiwan, a fost refăcut și acum face curse regulate pe fluviul Iantzi. Vasul are o capacitate de transport de peste 1.000 de persoane și 500 tone marfă.

CEA DINTĂI SARJĂ la primul furnal intrat în funcțiune la uzinele metalurgice de la Bhtial (India), construite și utilizate cu ajutorul Uniunii Sovietice.

150 KG ȘI 2,5 M LUNGIME are acest sturion, prins de pescarii gospodăriei piscicole din Paks (R.P. Ungară). Neobișnuitul exemplar va fi donat Muzeului agricol din localitate.

ACEST FRUMOS EXEMPLAR de porumbel gușat a fost prezentat la o expoziție a fermelor de păsări din Anglia.

E chipele de cineaști ai studiourilor sovietice „Lenfilm” pregătesc în prezent numeroase filme. Iată titlurile citorva dintre ele. „Inima de foc”, film dedicat metalurgiștilor sovietici; „Președintele nostru”, a cărui temă e inspirată din munca tinerilor din colhozuri, reîntors — după terminarea studiilor — în satele de unde nu plecat; „Dama de pică” după Pușkin și „Pământ destelenit” după cunoscutul roman al lui Solohov.

Cunoscutele aventuri ale Baronului Münchhausen vor fi prezentate publicului cinefil din toată lumea prin intermediul unei realizări cinematografice datorate cunoscutului regizor cehoslovac Karel Zeman (realizatorul filmului „Invențiile diabolice”).

Rod al noului regizorului francez Yves Allegret, filmul „Fata din Hamburg” constituie un tablou demacator al vieții din localurile și lupanarele Hamburgului, tablou caracteristic multor orașe din Germania occidentală. Filmul este interpretat de actorul francez Daniel Gélin și de către actrița germană Hildegard Nef.

Anna Magnani și Giulietta Masina sînt protagonistele unei noi producții cinematografice italiene, al cărui regizor este cunoscutul Renato Castellani. Filmul, al cărui titlu nu a fost încă fixat, prezintă imaginea dezolantă a vieții deșinutelelor dintr-o închisoare din Roma.

Noul film documentar în culori al studiourilor cinematografice din R.P. Bulgaria se intitulază „Orașul visurilor și al amintirilor” și înfățișează viața înfloritoare a unuia din cele mai frumoase orașe ale țării vecine și prietene, Plovdiv. Regizorul filmului: I. Popov; operator: H. Moninski; scenariști: A. Santov și T. Kazak.

Un film-concert colorat, prezentînd pitorescile dansuri ale minorităților naționale din sudul R.P. Chineze, este aproape gata în studiourile Chinei populare. Filmul, intitulat „Dansurile Sudului”, cuprinde, printre altele, și suita de dansuri „Recolta bogată”.

Lantui” se intitulază noua realizare cinematografică a regizorului progresist american Stanley Kramer. Acest film, închinat solidarității umane și înfierării rasismului barbar, este interpretat de artistul negru Sidney Poitier și de Tony Curtis. Sub presiunea opiniei publice progresiste, filmului „Lantui” i s-a decernat premiul pentru cel mai bun film american pe 1958.

REDACȚIA: BUCUREȘTI Căsuța Postală 3507 of. 33 **ABONAMENTE:** la toate oficiile postale din țară și la factorii postali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. **PREȚUL ABONAMENTELOR:** 3 luni: 26 lei 6 luni: 52 lei un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Viad MUȘATESCU — Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin”.

Proletari din toate țările, uniți vă!

FLACARA

O floare de
1 Mai

Fotografie de
A. MIHAILOPOL

Coperta I:

Desen de
C. CIUVETESCU-
STIX

PREȚUL 2 LEI